

Giới thiệu Hoa Lệ Mạo Hiểm

Bạn đang đọc truyện Hoa lệ mạo hiểm của tác giả Tôn Tiểu Thiên trên website đọc truyện online.

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy cô, không nhận được kinh ngạc thờ hốt.

Khuôn mặt non nớt, vóc người uyển chuyển.

Thật hấp dẫn hắn muốn chết, làm cho hắn gần như muốn “Núi lửa bộc phát”

Ai ngờ mỹ nhân kia lại là “mẹ kế” tương lai của hắn

Không được! Hắn quyết định phản đối đến cùng hôn sự của hai người!

Mà cô lại giống cô bé không biết xã hội hiểm ác.

Vào nửa đêm chạy tới gõ cửa phòng hắn, nói muốn cùng hắn câu thông.

Đúng lúc hắn khó nhịn khát khao trong lòng, bắt lấy nhóc con không biết trời cao đất rộng này!

Sau khi phát hiện mình là người đầu tiên của cô, trong lòng hắn như nở hoa

Càng khiến hắn kiên quyết không cho người đàn ông khác đụng vào cô

Nhưng tình địch là cha hắn, trận chiến này rốt cuộc hắn phải đánh thế nào. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chỉ cần bị anh nhẹ nhàng hôn lên

Ngón tay ma lực đụng vào thân thể

Em liền bị mất phương hướng

.....

Một phòng bệnh riêng trang bị đầy đủ thiết bị nhưng tràn đầy mùi thuốc tiêu độc, bác sĩ nhìn ông lão gầy yếu nằm trên giường bị bệnh hành hạ lâu ngày.

“Ông Tiêu” Bác sĩ khó khăn mở miệng, “Kết quả kiểm tra đã có.”

Tiêu lão tiên sinh rất kiên cường phấn chấn tinh thần, “Nói đi! Đừng giấu diếm, ta có thể chịu được.”

“Tôi phải nói cho ông biết tin xấu, bệnh của ông không khả quan, ung thư gan đã đến thời kì cuối, tế bào ung thư cũng đã khuếch tán toàn thân.”

“Ý ông nói, ta sắp chết?” Tiêu lão tiên sinh không hoảng sợ luống cuống, ngược lại vô cùng bình tĩnh, một đôi mắt sắc bén nhìn rõ nhân tình thế sự không hề bị bệnh tật đánh ngã, ngược lại lấp lánh tia sáng.

Bác sĩ không nói gì, chẳng khác gì ngầm thừa nhận.

“Tôi còn sống được bao nhiêu?”

“Nhiều nhất có thể chống đỡ nửa năm.” Đó là dự đoán lạc quan nhất, đã tới tình trạng này ai cũng không thể chính xác nói ra lúc nào. . . . .

“Nửa năm?” Tiêu lão tiên sinh chậm rãi nhắm mắt lại, “Nửa năm, đủ rồi.”

“Ông Tiêu, không nên quá tuyệt vọng, chỉ cần an tâm nghỉ ngơi cùng với chữa bệnh đúng kỳ, rất nhiều bệnh ung thư đều có thể sống lâu hơn dự đoán. Tôi tin tưởng ông nhất định có thể sống lâu hơn.”

“Bác sĩ Hứa, cô không cần nữa an ủi tôi nữa. Tôi cũng không sợ chết, chẳng qua hi vọng trước khi chết có thể hoàn thành tâm nguyện, tránh để tôi mang theo tiếc nuối rời đi, chết không nhắm mắt.” Tiêu lão tiên sinh tự giễu nói.

“Ông Tiêu, ông có tâm nguyện gì? Nếu tôi có thể giúp ngài việc gì cứ việc nói, tôi nhất định sẽ cố hết sức.”

“Tôi hy vọng có thể về nhà.”

“Về nhà?”

“Đúng vậy, nếu chỉ còn sống có nửa năm, tôi hy vọng có thể chết ở nơi mình quen thuộc, chứ không phải trong phòng bệnh lạnh lẽo này.”

Cho dù phòng trong bệnh viện đã vô cùng có hơi người, không còn một mảnh trắng bạch, nhưng bệnh viện dù sao cũng là bệnh viện, dù xa hoa thoải mái thế nào so ra đều thua nhà mình, đó là ẩm áp dù có tiền cũng mua không được.

Mặc dù trong nhà cũng chỉ còn lại một mình ông lão cô đơn như ông.

“Nhưng tình trạng sức khỏe của ông. . . . ông cần được bảo hộ dưới mọi thời tiết mới được.” Bác sĩ Hứa suy nghĩ đến sức khỏe người già thường không tốt, với lại sau này lỡ xảy ra chuyện gì, ở nhà không có ai bên cạnh rất dễ gặp nguy hiểm.

“Không thành vấn đề, tôi có quần gia cùng người giúp việc.”

“Tôi có một y tá có kinh nghiệm, có thể chăm sóc bệnh của ông. Ông có muốn lựa chọn người nào chưa?”

“Vậy không thành vấn đề.” Tiêu lão tiên sinh như có như không nhếch cao khóe miệng, nhìn về phía tiểu y tá thanh tú động lòng người đứng phía sau bác sĩ Hứa, “Tôi muốn Vũ Thần, không biết có được không?”

Bác sĩ Hứa không hiểu nhìn y tá đứng bên cạnh vẫn không nói chuyện “Cô Hạ?”

Từ sau khi Vũ Thần tốt nghiệp chuyên môn liền đến bệnh viện Kim gia công tác đã hơn hai năm, làm việc nhiệt tình, phục vụ cẩn thận, được rất nhiều bệnh nhân cùng người nhà khen tốt, thậm chí có một số người muốn làm mai cho cô!

Kể từ ngày ông Tiêu nằm viện tới nay, cô luôn đảm nhiệm y tá bên cạnh, khiến cho ông Tiêu từ người khó chịu trở thành ngoan ngoãn nghe theo, cô nói gì ông nghe nấy.

Nếu để cô đi nói không chừng sẽ có ít cho bệnh tình ông Tiêu.

“Cô Hạ, ý của cô thế nào?”

“Tiêu lão tiên sinh trước đó đã hỏi tôi, trải qua mấy ngày suy nghĩ, tôi quyết định đến nhà ngài ấy đảm nhiệm đặc biệt chăm sóc.” Hạ Vũ Thần mỉm cười nhìn Tiêu lão tiên sinh, nói ra quyết định của cô

“Như vậy ông Tiêu, ông có thể xuất viện về nhà.” Bác sĩ thoải mái nói.

“Thật tốt quá.” Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của Tiêu lão tiên sinh xuất hiện tia mừng rỡ đã lâu không thấy.

“Trước đừng quá vui mừng vào mỗi tuần ông đều phải đến bệnh viện kiểm tra, đây là dặn dò của bác sĩ, tuyệt đối không thể quên.” Bác sĩ Hứa nhắc nhở.

“Không thành vấn đề.”

“Còn nữa, cô Hạ, cô trước đến phòng nhân sự làm đơn giữ chức dừng lương, rồi đến phòng làm việc của ta, có chút chi tiết ta muốn nói với cô.”

“Dạ.”

Đang lúc Hạ Vũ Thần xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh, Tiêu lão tiên sinh lên tiếng.

“Còn có một chuyện. . . .”

“Chuyện gì?” Bác sĩ Hứa hỏi.

“Là Hạ Vũ Thần .”

“Tôi?” Hạ Vũ Thần không hiểu lặp lại câu hỏi

Bên trong phòng một khoảng yên lặng, đợi chờ Tiêu lão tiên sinh giải đáp án.

“Vũ Thần, ” Tiêu lão tiên sinh khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, giống như đang thẹn thùng rồi nói: “Tôi . . . . Tôi muốn xin cô gả cho tôi.”

“Cái gì?” Bác sĩ Hứa không thể tin nhìn hai người. Cô hạ bất quá chỉ là cô bé mới hai mươi tuổi, còn ông Tiêu này đã sáu mươi tuổi, huống ông tùy thời sẽ có nguy hiểm tánh mạng, chẳng lẽ trong khoảng thời gian này giữa hai người đã xảy ra mối tình vong niên?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Hạ Vũ Thần trong lòng cũng hoảng sợ không ít, nhưng cô mơ hồ hiểu dụng ý Tiêu lão tiên sinh tại sao phải làm như vậy, ông từng nói với cô tình trạng trong nhà, mà cô cũng nhận lời giúp ông hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trong đời.

“Vũ Thần, chỉ còn cách này, cô có thể giúp tôi không?” Tiêu lão tiên sinh giọng mang theo nồng đậm cầu khẩn.

Cô rút cuộc không đành lòng, gật đầu một cái.

“Cám ơn cô, Vũ Thần.”

Thật ra kết hôn chỉ là giả bộ, mục đích của Tiêu lão tiên sinh chính là muốn đưa con bỏ nhà nhiều năm chú ý.

Trong lúc Tiêu lão tiên sinh nằm viện vẫn nghĩ, sợ trước khi chết ông chết cũng không thấy được mặt con trai cho nên nghĩ ra biện pháp này.

Hạ Vũ Thần vừa lúc là cô nhi không cha không mẹ sống trong cô nhi viện, bởi vì hết sức đồng tình tình cảnh Tiêu lão tiên sinh, cho nên đồng ý cùng diễn tuồng vui này.

Quả nhiên tin vừa được truyền ra ngoài, con trai Tiêu lão tiên sinh lập tức giống như trận như gió lốc hỗn hển chạy về nhà.

“Lão gia, lão gia! Thiếu gia trở lại!” Quản gia “Di Viên” Dung tẩu nhìn người ngoài cửa, vui vẻ hô lên.

Tiêu Từ Uy đi truyền tất cả của cha mình, vóc người thon dài, cao lớn anh tuấn, tóc ngắn dày, mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi mỏng, đường viền cương nghị, làn da màu đồng, tất cả nói rõ hần là một người đàn ông anh tuấn xuất sắc bao nhiêu.

Hắn mở chân dài, sai bước đi vào ngôi nhà đã lâu chưa về, hơi kích động hỏi, “Người đâu? Ba tôi ông ấy ở đâu?”

“Ba ở đây.” Tiêu lão tiên sinh động tác chậm chạp từ góc gian phòng mình đẩy xe lăn đi tới phòng khách.

Vừa quay đầu lại, Tiêu Từ Uy quả thực không thể tin được mình đang thấy gì. Tại sao chỉ mới cách mấy năm, ba hắn đã ngồi xe lăn! Ông ấy rút cuộc đã mắc phải bệnh gì?

Trong ấn tượng ba hắn là người hăng hái tràn đầy nghị lực đâu không thấy, đổi thành một ông lão gầy yếu, mặt đầy nếp nhăn, mấy năm nay ba hắn sống như thế nào?

Rất muốn hỏi rõ ràng nhưng Tiêu Từ Uy không mở miệng được.

“Mặc dù ba hiện tại ngồi xe lăn, bất quá ba đúng là ba của con.” Tiêu lão tiên sinh đẩy xe lăn đi tới trước mặt con trai. Rốt cục ông có thể nhìn thấy đứa con trai duy nhất của ông.

“Ba đang ở đây diễn trò gì?!” Tiêu Từ Uy khẩu khí không tốt bật thốt lên.

“Con có có ý gì?”

“Tự trong lòng ông hiểu.” Tiêu Từ Uy hùng hổ đi đến gần một bước, “Tại sao tìm người báo cho con, nói ba muốn kết hôn với y tá chăm sóc mình, bây

giờ còn. . . . . ngồi trên xe lăn! Chuyện thế này tuyệt không buồn cười chút nào!” Hấn gần như gào thét thật lớn.

“Ba không nói giỡn.” Tiêu lão tiên sinh rất nghiêm túc nói: “Ngồi xe lăn là bởi vì ba già rồi, thể lực không mạnh bằng lúc trước, là bác sĩ ép ba làm thế. Về phần kết hôn, ba thật sự muốn kết hôn với cô y tá đó. Trên thực tế, cô ấy đang ở “Dị viện” .”

“Cái gì? !”

“Con không có nghe lầm, chúc phúc ba đi, con trai.”

Chúc phúc? Ông còn dám vọng tưởng hấn chúc phúc ông, hấn giận đến núi lửa bộc phát! Tiêu Từ Uy hít sâu, bắt buộc mình tĩnh táo. “Vậy còn mẹ thì sao? Ba muốn đặt mẹ ở vị trí nào?”

Tiêu lão tiên sinh đầu tiên sùng sốt một chút, tránh đi ánh mắt con trai, nói: “Chuyện đó không liên quan đến mẹ con.”

“Tại sao không liên quan? Cuộc đời của mẹ đều dâng hết cho ngôi nhà này, vì ba cực khổ vất vả còn chưa hưởng được hạnh phúc đã qua đời, còn ba lại muốn lấy một cô gái khác thay thế vị trí của mẹ!”

“Ba không có ý này.” Không có cô gái nào có thể thay thế được người vợ đã chết của ông.

“Như vậy xin hỏi, ai mới là nữ chủ nhân của Tiêu gia ?”

“Vội lại mẹ con không phải người hẹp hòi, bà ấy sẽ không để ý.” Bà ấy sẽ tha thứ lý do ông tại sao phải làm như vậy.

“Nhưng mà con để ý! Con chết cũng không đồng ý ba lấy một cô gái không rõ danh tính. Ba tốt nhất nên bảo cô ta rời đi, con và mẹ không hoan nghênh cô ta.”

“Từ Uy. . . . .”

Đang lúc Tiêu Từ Uy xoay người muốn rời khỏi, đột nhiên thấy một khuôn mặt xinh đẹp thanh lệ thoát tục làm cho người ta cảm giác như tắm gió xuân.

Khuôn mặt nhỏ bé hình trái tim trên có một đôi mắt to huyền diệu, con ngươi trắng đen phân minh, sống mũi nhỏ khéo léo, đôi môi đỏ mọng khả ái, làn da trắng nõn trơn mịn, còn có một mái đen như tơ bóng loáng rũ xuống tận eo.

Nhìn xuống chút nữa, vóc người cao gầy kết hợp khéo léo, áo sơ mi dán lên đường con lình lung cùng vòng eo, quần jean màu trắng bó chặt mông đẹp cùng chân dài.

Cô bé này so với nữ minh tinh, người mẫu xinh đẹp hấn chụp đêm không hết còn đẹp hơn, nhất là nụ cười ngọt trên mặt cô, khí chất tao nhã làm cho người ta không nhịn được muốn nhích tới gần cô, vì bị cô hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

“Thật xin lỗi, quấy rầy các người, tôi nghe nói. . . . . có người đến.” Cô cười lễ phép nhìn hấn.

Hạ Vũ Thần không tự chủ hai gò má đỏ bừng. Mặc dù trong lúc nằm viện cô được Tiêu lão tiên sinh đưa không ít hình chụp Tiêu Từ Uy, cũng từng nghe qua không ít chuyện liên quan đến hấn, nhưng đến khi bản thân chính mắt thấy, càng cảm thấy hấn thật anh tuấn, trong lòng cô nổi lên rung động không nhỏ.

“Vũ Thần, đây là con trai của ta _ Từ Uy.” Tiêu lão tiên sinh đẩy xe lăn đi tới giữa bọn họ.

“Chào anh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tôi là Hạ Vũ Thần.” Đây cũng không phải tăng bốc, Tiêu bá bá nằm viện, ông mỗi khi rảnh rỗi đều nói chuyện của hấn cho cô nghe, “Tiêu Từ Uy” cái tên này đã như sấm bên tai cô.

“Cô là ai?” Tiêu Từ Uy hỏi. Nhìn thế nào cũng thấy cô không giống người giúp việc.

“Tôi là ——”

“Vợ tương lai của ba.” Tiêu lão tiên sinh thuận thế tiếp lời.

“Là cô?Người phụ nữ ba tôi muốn lấy là cô?” Tiêu Từ Uy quả thực không thể tin được.Cô bé này còn trẻ thế lại muốn trở thành mẹ kế của hắn?

Hạ Vũ Thần chỉ đứng lẳng lặng bên cạnh,không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tiêu Từ Uy con giận trong lòng hoàn toàn bộc phát.

“Ông lại muốn cưới một cô gái có thể làm con ông về làm vợ?Ông không thấy trái lương tâm sao?” Tuổi cô bé này nhất định còn nhỏ hơn hắn.

Mặc dù nói ba hắn hiện tại vừa già vừa bệnh,thậm chí không có thể lực đến phải ngồi xe lăn,nhưng ông ấy dù sao cũng là đàn ông! Nghĩ đến đây,Tiêu Từ Uy tức giận muốn điên.Tại sao như vậy?.

“Vũ Thần đã trưởng thành,cô ấy có quyền gả cho bất kỳ một người nào cô ấy muốn gả.” Tiêu lão tiên sinh nói.

“Tôi sẽ không để ông đạt được ý nguyện!” Tiêu Từ Uy trong con tức giận,không có suy nghĩ nhiều dưới tình thế cấp bách bật thốt, “Tôi muốn dọn về đây ở.” Lời vừa ra khỏi miệng,hắn cũng không kịp hối hận.

Trên mặt Tiêu lão tiên sinh hiện lên nụ cười không dễ phát hiện.”Phòng của con ba đã tặng cho Vũ Thần,muốn trở về thì ngủ phòng khách đi.”

“Cái gì?!”

Vừa nghĩ tới cô tối mỗi ngày đều nằm ngủ trên giường hắn. . . . . hình ảnh kiều diễm trong tưởng tượng khiến cho phía dưới bụng hắn có phản ứng. Tiêu Từ Uy giận mình vô dụng.

“Buổi tối tôi sẽ tới!” Hắn giận đến đóng cửa thật mạnh.

“Tiêu bá bá. . . . .” Hạ Vũ Thần có chút lo lắng.

“Đừng để ý đến nó,cứ để nó đi.”

Nó đã nói trở về không phải sao? Vậy thì không chuyện gì cần lo lắng,tiếp theo để cho trời cao an bài.

Đêm đó,Tiêu Từ Uy đem một túi quần áo lớn cùng cameras hắn yêu nhất trở về”Di viên”.

Vừa mới giúp Tiêu lão tiên sinh đo huyết áp,nhìn ông uống thuốc xong,Hạ Vũ Thần đang muốn lên lầu trở về phòng mình,đi ngang qua cửa sổ,cô nhìn thấy Tiêu Từ Uy một mình ngồi trong vườn hút thuốc lá,đáng vẻ u sầu,cô không suy nghĩ nhiều đẩy cửa đi tới chỗ hắn.

“Này!” Cô đến gần hắn,chủ động lên tiếng chào hỏi.

Hắn chẳng qua ngẩng đầu,dùng ánh mắt lạnh lùng rất khinh thường nhìn cô, một câu cũng không nói.

“Tôi có thể ngồi xuống không?” Cô không bị thái độ của hắn hù dọa bỏ chạy.

Rũ xuống tàn thuốc, hắn đứng lên dập tắt nó,tựa vào chiếc cột đèn không có ý muốn ngồi.Cô không quan tâm cẩn thận ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cô gặp qua đủ loại bệnh nhân cổ tình gây sự,cô tin Tiêu Từ Uy sẽ không khó đối phó hơn bọn họ.

“A,tôi nay sao thật đẹp lại vừa sáng,anh không thấy sao?”Cô ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm đen như nhung, những ánh sao nhỏ phát tia sáng dịu dàng.

Cô gái này! Chẳng lẽ cô không thấy hắn không hoan nghênh cô đến đây sao? Hắn đã đủ phiền cô tốt nhất hông nên xía vào? Hay nói cô quá can đảm?

“Cô rốt cuộc muốn gì?” Hắn rất không bình tĩnh.

Rất cục chịu mở miệng nói chuyện,rất tốt.Cô nói: “Không có gì chỉ muốn nói chuyện với anh một chút.”

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Không cần,những chuyện xấu xa hạ lưu của các người,tôi không có hứng thú biết.”

“Anh hiểu lắm rồi——”

“Hiểu lắm? Ba tôi chính miệng nói muốn lấy cô, không phải sao? Tôi chưa đến nỗi mau quên.”

Một cô bé mới tí tuổi nguyền ý gả cho một ông lão vừa già vừa bệnh, thì còn lý do cao thượng gì? Hấn cũng không tin bởi vì tình yêu khiến cho bọn họ kết hợp. Với lại ba hấn ở trên thương trường lãnh khốc vô tình càng không thể là ông chú chân dài tốt bụng.

“Tôi biết anh rất khó tiếp nhận tin tức ba mình lấy vợ.”

“Nếu như mẹ cô muốn gả cho một tên nhóc hai mươi tuổi, cô có thể tiếp nhận sao?” Hấn không khách khí hỏi ngược lại.

“Tôi không có mẹ.” Khuôn mặt cô thoáng cái mất đi nụ cười, “Tôi là cô nhi.”

Tiêu Từ Uy không lường trước mình nghe được đáp án như vậy, thấy vẻ mặt cô ngượng ngùng, hấn đột nhiên có một loại vọng động muốn ôm cô vào trong ngực nhẹ giọng an ủi.

“Bất quá không sao, tôi đã quen.” Cô vô tình nhìn hấn cười cười.

Nhìn cô thay đổi nhiều về mặt, Tiêu Từ Uy mê mẩn.

“Đúng rồi, tôi nghe nói anh là nhiếp ảnh gia, tại sao lại muốn làm nhiếp ảnh gia nha? Nhất định công việc rất tốt!” Cô cố gắng nói sang chuyện khác.

“Lại do ba tôi nói với cô?”

“Ừ, khi bác Tiêu nằm viện nói rất nhiều chuyện của anh, bao gồm cả chuyện anh còn nhỏ rất bướng bỉnh.” Cô biết hấn đang nghe, “Ông ấy có lẽ vì quá bận rộn lo sự nghiệp mà quên anh, nhưng ông ấy thực sự rất yêu anh, rất quan tâm anh.”

“Cô bây giờ còn gọi ông ấy là bác Tiêu, không cảm thấy buồn cười sao?” Hấn cố ý bắt bẻ lỗi trong lời cô nói.

“Tôi. . . . . Tôi vẫn luôn gọi ông ấy như vậy, nếu không tôi nên gọi ông ấy là gì?” Cô thật bị hỏi đến không biết trả lời.

“Tôi làm sao biết? Muốn làm vợ ông ấy là cô mà!” Hấn khinh thường giễu cợt.

“Tôi và Tiêu bá bá không phải loại quan hệ như anh nghĩ.” Cô muốn giải thích, không biết tại sao cô không muốn bị hấn hiểu lầm.

“Sao? Vậy là quan hệ gì? Tôi không ngại nghe một chút.” Hấn nhún mày, vẻ mặt xấu xa nhìn cô, đợi cô trả lời.

“Giữa chúng tôi là tình cha con.”

“Hmm! Tình cha con? Vậy tại sao còn muốn lấy cô, hơn nữa cô không phải cũng đồng ý hay sao? Đây thật là chuyện buồn cười nhất mà tôi từng nghe!” Trong lời hấn mang theo châm chọc.

Hạ Vũ Thần thấy được trong mắt hấn đang khinh thường mình. Cô không thể nhìn vào cặp mắt đó nên nhìn sang nơi khác.

“Chuyện không phải như anh nghĩ.”

“Vậy như thế nào?”

“Phải. . . . .” Thiếu chút nữa đã bật khỏi miệng, cô đã đồng ý với bác Tiêu sẽ không nói ra. “Sau này anh sẽ hiểu.”

“Tôi không muốn sau này, tôi muốn biết liền bây giờ!” Tiêu Từ Uy chưa từ bỏ ý định hỏi tới. Trờ mới biết hấn rất tin tưởng lời cô

Muốn cô nói thế nào đây? Hạ Vũ Thần trầm nghĩ.

“Không có chuyện gì tốt để nói phải không? Để tôi nói cho cô biết!” Hấn đứng trước mặt cô, từng câu từng chữ nói thật rõ ràng: “Cô lợi dụng vẻ đẹp của mình dụ dỗ ba tôi, để cho ông đang bệnh còn phải lấy cô, bởi vì cô xem trọng tiền của ông, chờ ông vào quan tài, tất cả tài sản sẽ thuộc về cô.”

“Không phải. . . . . Không phải như thế!” Cô mãnh liệt lắc đầu phủ nhận. Hấn tại sao có thể lên án cô như vậy?

“Không biết xấu hổ!” Hấn oán hận mắng cô câu, sai bước rời khỏi nơi này.

Hạ Vũ Thần ngồi yên tại chỗ. Hiện tại cô thật không biết mình làm vậy có đúng hay không.

Chương 5

Nửa đêm, Tiêu Từ Uy kết thúc công việc một ngày trở lại "Di viên", vừa lúc thấy Hạ Vũ Thần vừa ra khỏi phòng ba hấn.

Kể từ khi cùng hấn nói chuyện sau vườn hoa "Di viên", hấn luôn không cho cô sắc mặt tốt để nhìn, còn thường xuyên châm chọc cô, nhưng tất cả cô đều yên lặng thừa nhận, cô không muốn là người đứng giữa khiến cha con họ xung đột.

"Anh đã về rồi!" Cô nhìn hấn cười thật tươi. Hấn mỗi ngày đều đi sớm về trễ, nói vậy công việc này nhất định rất cực khổ.

Bất quá mệt mỏi cả ngày hấn thoát nhìn càng thêm tuần tú; mặc dù vẻ mặt có phần mệt mỏi nhưng không ảnh hưởng đến vẻ ngoài của hấn.

Chỉ nhìn hấn tim cô sẽ giống như nai con đi loạn, quả thực tựa như chạy thi trăm mét. Cô không hiểu được mình tại sao như vậy, một ngày không thấy hấn, cô cảm thấy không dễ chịu. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

"Đứng đây! Còn cô? Mới từ trên giường ông ta xuống phải không, hầu hạ tận tình đến ông ấy ngủ mới về phòng sao!" Tiêu Từ Uy có ý định khác tà ác ngắm nhìn vóc người tốt của cô.

Cô nhú mày, "Đừng nói nhảm, ông ấy là bố của anh! Anh thật tin ông ấy làm chuyện không lẽ phép với tôi sao?" Đây là nhụ nhả rất nghiêm trọng.

"Tôi làm sao biết?" Ngoài mặt làm bộ như không cần, thật ra trong lòng Tiêu Từ Uy rất để ý.

Hấn không quên bây giờ là nửa đêm canh ba, mà cô thì vừa mới rời khỏi phòng bà hấn, trừ "làm việc kia", hấn không biết còn có thể nghĩ như thế nào.

"Anh. . . ." Hạ Vũ Thần có chút chán nản nhìn chằm chằm hấn.

"Vậy thì cô muốn nói cho tôi biết tất cả hai người trải qua sao?" Thân thể cao lớn của hấn nhích tới gần cô, còn xấu xa nhếch cao khóe miệng, cười gọi cảm xen lẫn mỉa mai hoặc.

"Dĩ nhiên không có!" Hạ Vũ Thần vội vàng tránh sang bên cạnh. Hấn dần quá gần, gần đến cô ngửi được mùi khói trên người hấn, cùng mùi nước hoa phái nam, hai cô thiếu chút nữa không thể hô hấp cũng không thể suy tư.

"Tôi đã sớm nói cho anh biết, tôi và bác Tiêu không phải loại. . . . . quan hệ nam nữ như anh nghĩ, tại sao anh vẫn lên án giữa chúng ta có. . . ." Cô cá lăm nói không lại hấn.

"Có cái gì?" Hấn cố ý hỏi.

"Có. . . . . quan hệ thân thể." Hai đóa mây hồng bay lên hai gò má Hạ Vũ Thần. Người này thật quá đáng, lại muốn cô làm sáng tỏ chuyện này nhưng không nói không được.

"Còn lâu mới tin không có! Chẳng lẽ ông ấy lấy cô vì để bày trong ngôi nhà đẹp này sao? Trong nhà bình hoa đã đủ nhiều, không cần thêm một người như cô." Tiêu Từ Uy tức muốn điên, nên không phát hiện trong lời hấn nói có biết bao nhiêu đồ kỵ.

Đúng vậy, hấn đang ghen, rất ghen, chỉ là hấn không phát hiện mà thôi.

"Trong đầu của anh chỉ có mỗi chuyện đó thôi sao?" Đàn ông tại sao cứ thích nghĩ đến chuyện đó?

"Không sai, Không lão phu tử đã nói sớm mấy ngàn năm trước, "Thực sắc tính dã", hướng chỉ các người cô nam quả nữ ở chung một phòng, muốn tôi tin cô trong sạch, không bằng nói cho tôi biết chỗ sẽ nói tiếng người. "

"Anh quả thật không thể nói lý!"

"Cám ơn cô đã khen."

Tiêu Từ Uy không quên khi cô tức giận thường trợn to hai mắt, hai má ửng hồng, còn ngực bởi vì kích động không ngừng phập phồng, cô lộ ra vẻ thần thái sáng láng, chói mắt động lòng người.

Hơn nữa hấp dẫn hấn muốn chết!

Chương 6

Không thể tiếp tục đứng đây,hắn phải rời đi.

Đang lúc hắn xoay người muốn lên lầu,cô ở phía sau nói với hắn.

“Xế chiều bác Tiêu vừa phát bệnh,bác sĩ đã đến xem qua hiện tại đã không có chuyện gì,bất quá nằm viện quan sát vẫn tốt hơn.Nếu như anh có thể khuyên ông ấy, ông ấy sẽ nghe lời anh.” Cô cho rằng hắn nên biết.

Hắn không quay người lại,lạnh lùng cười xem thường: “Gì nữa? Muốn tranh thủ đồng tình của tôi còn giả bộ bệnh?”

“Tại sao anh có thể nói như vậy,bác Tiêu lớn tuổi,thân thể càng ngày càng kém hơn làm con cái nên biết báo hiếu,tốt nhất thừa dịp hiện tại còn kịp.” Âm hiệu rõ ràng ,hắn không phải nghe vẫn không hiểu chứ.

“Cô cho rằng cô là ai?Cô có tư cách nói những lời này dạy dỗ tôi sao?” Tròng mắt đen của hắn hiện lên ánh lửa hừng hực.

“Tôi không có,nhưng . . . . .”

“Ông ta xem trọng cô thì cô cho rằng mình thật bay lên đầu càn làm Phượng Hoàng sao? Chuyện của nhà họ Tiêu còn chưa tới phiên cô nhúng tay quản!”

“Tôi không có ý này,tôi chỉ hi vọng anh chung đụng tốt với Bác Tiêu,cùng ông ấy nói chuyện,ông ấy nhất định rất vui vẻ.” Mỗi lần chỉ cần nói đến vấn đề này với hắn,lại tránh không khỏi một trận võ mồm.

“Vậy thì sao? Không cần dùng cách đó đến lấy lòng tôi,không dùng được .”Cô thật cho rằng bản thân đã trở thành mẹ kế của hắn sao?.

“Tôi không cần thiết phải lấy lòng anh.” Đối mặt người đàn ông bá đạo không chịu nghe người khác nói,cô thật không biết nên nói gì.

“Sao? Thật không?”

“Nếu như vì chuyện kết hôn,đó là. . . . .”

“Tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý hôn sự này,tôi sẽ không để cho cô trở thành nữ chủ nhân của”Di viên.”” Hắn giống như tự nhắc nhở chính mình: “Tôi trở lại chính vì muốn bảo vệ địa vị của mẹ ta ở Tiêu gia,không vì bất kỳ người nào mà thay đổi.”

Nhưng hắn chết tiệt bị lạc trong vẻ đẹp của cô,nhiều lần thiếu chút nữa quên mất cô là kẻ địch lớn nhất.

Nằm trên giường lăn qua lộn lại,Hạ Vũ Thần làm sao cũng không thể ngủ,dứt khoát xuống giường,muốn đến thư phòng tìm sách để xem.

Tiêu gia có một căn phòng chuyên dùng để sách,sánh ngang với thư viện,sách lưu trữ phong phú,phạm là văn học,truyện ký,buôn bán,du lịch sách nào cần đều có, thậm chí còn có không ít manga hay.

Ở đây mấy ngày,căn phòng này giúp cô không ít.

Đi vào thư phòng,cô phát hiện có một ánh đèn yếu ớt.Thì ra đã có người nhanh chân đến trước.

Đang lúc cô nghĩ lặng lẽ rời khỏi——

“Nếu tới,tại sao phải đi?”

Giọng nam gọi cảm trầm thấp dễ nghe truyền đến ! Là Tiêu Tử Uy.Cô không nhận lầm .

“Là anh.” Thấy hắn từ chỗ bóng tối đi ra.

Tóc ngắn gọn gàng giờ phút này xốc xếch phủ trên trán hắn,cằm cũng ít râu nhô ra,áo sơ mi màu lam nhạt mấy viên nút phía trên đã bị cởi,mơ hồ lộ ra cơ ngực cường tráng,tay áo cũng cuộn tới khuỷu tay .

Ngay cả như vậy hắn vẫn rất đẹp trai,tăng thêm khí chất lãng mạn của một nhà nghệ thuật gia.

“Hơ! Thì ra là”Mẹ kế”dịu dàng xinh đẹp,vừa ngây thơ vừa hiền lành hiểu ý người!” Lời hắn mang theo giễu cợt.

Coi như vào nhăm bóng đêm cũng không thể che hết tia sáng trên người cô.Hắn không quên mái tóc đen nhánh xõa dài sau lưng cô,không nhận được

tưởng tượng bọn chúng quần trên tay hắn sẽ có cảm giác thế nào.

“Xin đừng gọi tôi như vậy.” Xung hô thể này chỉ một lần nữa nhắc nhở thân phận chênh lệch giữa bọn họ.

“Chẳng lẽ cô không phải sao?” Hắn thật hi vọng cô không phải.

“Anh uống rượu sao?” Cô nhìn thấy trong tay hắn đang cầm một ly uống rượu, trong ly đựng chất lỏng màu đỏ sậm.

“Còn chưa tới mức say.” Hắn tự giễu cười cười, ngửa đầu uống cạn thứ trong ly. Hắn muốn mượn rượu để làm mình tê dại, sau sẽ không nhớ tới cô.

Nguy hiểm! Hạ Vũ Thần ở trong lòng phát ra tần số cảnh cáo mình.

“Tôi nghĩ tốt hơn tôi nên rời đi.”

Nhưng động tác của hắn so với cô nhanh hơn một bước, kéo lấy tay cô.

“Đừng hòng đi!” Hắn cầm hai vai của cô, đẩy cô vào thư phòng.

“Đừng như vậy! Mau buông tay.” Cô hoảng sợ nhưng lại không dám lên tiếng kêu to, sợ làm những người khác chú ý.

“Tới đây!” Hắn ôm chặt cô nói. “Nói xem cô làm sao hầu hạ ông già kia. Nói cho tôi biết, dùng thân thể của cô nói cho tôi biết.”

“Đừng! Anh uống say rồi, mau buông!” Cô ở trong ngực hắn không ngừng giãy dụa.

Động tác này làm hắn có phản ứng. Có lẽ hắn đang rượu già điên! Nhưng hắn đã nhận đến cực hạn. Cô gái này hắn không thể đụng vào, nhưng đáng chết hắn đã bị cô hấp dẫn, khiến hắn muốn ân ái, thử xem cô có ngọt ngào mềm mại giống như hắn tưởng tượng không.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Còn nữa ở dưới áo ngủ bảo thủ là dáng người xinh đẹp uyển chuyển, mỗi một cảnh đẹp bí mật hắn đều mơ tưởng tìm kiếm.

“Tôi muốn biết cô dùng phương pháp gì mê hoặc ba tôi, để ông ấy đồng ý lấy cô vào cửa.” Bàn tay to của hắn giữ lấy eo nhỏ, hai người chặc chẽ dán tại cùng nhau.

“Đừng từ chối, hào phóng chút đi.” Hắn mập mờ hoạt động cái móng để cho phái nam nóng bỏng chọc vào cô.

“Tôi . . . . .”

Hạ Vũ Thần tỉnh mở miệng kháng nghị, môi của hắn nhanh chóng phù xuống.

Môi mang theo mùi rượu dán lên cánh môi non mềm, Tiêu Tử Uy trước mút thật sâu môi trên của cô rồi khẽ cắn môi dưới, đầu lưỡi lượn qua hàm răng.

“Đừng. . . . . Đừng như vậy, Tử Uy ——” Trời ạ! Đây là nụ hôn đầu của cô! Hắn tại sao có thể. . . . . Xong, cô không thể tiếp tục suy nghĩ.

“Muốn! Cô thích lắm phải không?” Ngón tay của hắn trượt vào trong mái tóc của cô, nâng lên nàng khuôn mặt nhỏ nhắn, bốn mắt tương giao, lửa nóng trong nháy mắt bộc phát.

Đúng vậy, cô thích, bởi vì cô thích hắn.

Ngay cả hắn luôn không cho cô sắc mặt tốt, thái độ không tốt, tính tình lại. . . . , nói chuyện luôn châm biếm, lời nói còn mang theo dao nhưng không biết lúc nào cô đã rơi vào bẫy tình, thích hắn.

“Tử Uy. . . . .” Cô nhỏ giọng hô tên người mình thích.

“Đừng nói chuyện, để anh hôn em.” Hắn nhẹ giọng dụ dỗ.

Cô khẽ mở miệng, hắn lập tức đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng cô thăm dò từng góc gác trong môi cô, mút hương thơm tươi mới. Cô phản ứng vụng về, làm tự ái phái nam nhận được thỏa mãn. . . . .

.....

Ngày hôm nay, “Di viên” có hai vị khách đặc biệt đến.

Trong đó có một người đàn ông tuổi chừng năm mươi về mặt khôn khéo..

Người phụ nữ trang phục sang trọng là Tiêu Mỹ Châu, là em gái ruột của Tiêu lão tiên sinh, tên nhóc trẻ tuổi là con trai của bà_ Chu Bá Tĩnh.

Tiêu lão tiên sinh ở phòng khách tiếp đãi.

“Anh hai, tại sao anh bị bệnh ? Không phải cơ thể rất cường tráng sao? Bị bệnh gì? Không sao chứ?” Tiêu Mỹ Châu dùng giọng nói tự cho quan tâm nói.

“Hừ! Không phải đây là điều ngày ngày mẹ con hai người mong chờ sao, để mẹ con hai người được chia một chén canh trong đó?” Tiêu lão tiên sinh liếc thấy ý bọn họ, cũng không khách khí nói thẳng ra.

Tiêu Mỹ Châu lúc tuổi còn trẻ thích đàn ông bề ngoài tuấn tú, còn nói không phải người tài giỏi thì không lấy chồng, vừa khóc vừa ầm ĩ cuối cùng không thể làm gì khác hơn nghe theo cô, để cô kết hôn. Qua không bao lâu, cô ôm bụng lớn chạy về, nói đối phương không thích cô lớn tuổi cùng một cô gái trẻ tuổi tại quán bar bỏ trốn.

Năm đó hẳn nhìn thấy em gái đáng thương nên giúp mẹ con họ, nhưng bọn họ chẳng những không quý trọng ngược lại lãng phí, hiện tại lại muốn tới phân tài sản.

“Anh hai, anh tại sao nghĩ em thành người yêu tiền thế! Em là em gái ruột của anh, em giống loại người đó sao?” Tiêu Mỹ Châu hô to oan uổng.

“Tự trong lòng em hiểu.”

Tiêu Mỹ Châu nháy mắt sang phía con trai.

“Cậu, nghe nói cậu thích ăn quả đào mật, đây là chút tâm ý của mẹ con.” Chu Bá Tĩnh lấy lòng dâng lên giỏ trái cây.

Tiêu lão tiên sinh cũng không thèm nhìn tới một cái.

“Đúng rồi, anh hai, chúng ta còn nghe nói anh muốn kết hôn, có phải chuyện thật hay không?” Đây là chuyện bà quan tâm nhất, bà không muốn tự dưng lời thêm một người phân chia tài sản.

“Liên quan gì đến các người!”

“Anh hai, em không phản đối anh tái hôn có một người bạn già, nhưng đối phương là người có lai lịch gì, anh cần phải biết rõ ràng, nếu không đến lúc đó chữa tốt thành xấu sẽ không tốt, có phải không?”

“Ai cần cô nhiều chuyện?”

“Anh hai. . . . .”

“Thật xin lỗi, quấy rầy các người.” Hạ Vũ Thần mặc một bộ áo sơ mi trắng, quần màu tro than lộ ra vẻ đoan trang hào phóng, cô đi tới bên cạnh Tiêu lão tiên sinh, dịu dàng nhẹ giọng nói với ông: “Tôi giờ uống thuốc rồi.”

“Cậu, nói vậy vị này chính là mợ sao?” Chu Bá Tĩnh ngó chừng khuôn mặt Hạ Vũ Thần.

“Thì ra tiểu y tá trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp! Khó trách rất được lòng đại ca.” Tiêu Mỹ Châu không có ý tốt đánh giá Hạ Vũ Thần. Xem ra muốn đánh bại tiểu hồ ly tinh này phải bàn bạc kỹ hơn.

“Các người nói đủ chưa? Nói xong thì rút ngay đi, tôi tin cô tìm được đường đến cửa.” Tiêu lão tiên sinh mặc dù già nhưng tính tình cũng rất nóng nảy.

“Anh hai. . . . .”

“Đi ra ngoài! Tôi mệt chết, tôi muốn nghỉ ngơi. Chị Dung, tiễn khách!”

Tiêu Mỹ Châu lúc này dù không cam lòng vẫn phải nắm tay con trai rời đi.

“Vũ Thần, cháu phải cẩn thận hai mẹ con này, mặc dù bọn họ là em ruột cùng cháu ngoại nhưng bọn họ không tốt, bọn họ chỉ muốn tài sản của ta thôi.” Tiêu lão tiên sinh nhìn bóng lưng bọn họ rời đi nói.

Chương 8

Tiêu lão tiên sinh vừa phát bệnh Hạ Vũ Thần kịp thời giúp ông uống thuốc hơn nửa lập tức gọi bác sĩ đến trị liệu,sau một trận luống cuống tay chân tình huống cuối cùng đã ổn định.

“Ta còn tâm nguyện chưa hoàn thành,Diêm La Vương không dễ dàng đòi ta đến đánh cờ đâu.” Tiêu lão tiên sinh nằm nghiêng trên ghế,tự giễu nói.

“Bác Tiêu,bác còn tâm trạng nói đùa sao! Tôi thiếu chút nữa bị ngài hù chết,ngài có biết không?” Hạ Vũ Thần trừng mắt hạnh,muốn tức lại tức không được.

Khi cô đưa cơm trưa vào phòng,bác Tiêu bá bá nằm trên giường hấp hối không nhúc nhích,đôi môi phát tím,ánh mắt mờ màng,trong tay còn cầm tấm ảnh hai mươi năm trước.

Thấy thế cô suyt chút nữa không thể thở,may cô cấp cứu đâu vào đấy,bác sĩ Hứa cũng đến khám,nếu không cô thật thấy hối tiếc cả đời.

“Đừng lo lắng ta còn chịu đựng được.” Mặc dù rất suy yếu nhưng Tiêu lão tiên sinh vẫn cố hết sức.Ông không thể ngã xuống vào lúc này,tuyệt không thể.

“Tốt nhất như vậy,nếu không tôi sẽ không tha thứ ngài.” Cô cũng sẽ không tha thứ chính mình.

Tiêu lão tiên sinh kéo lấy tay cô,nói lời xin lỗi: “Là tôi liên lụy đến cô,bắt cô theo ông lão này thật sự quá ỷ khuất cho cô.”

“Làm gì có chuyện này,tôi còn muốn cảm tạ ngài đây!” Cô vô cùng cảm ơn bác Tiêu,ông cho cô không phải tiền tài vật chất hữu hình,mà là quan tâm vô hình mà trân quý.”Là ngài cho tôi cuộc sống gia đình ấm áp,đây là chuyện tôi chưa từng trải qua.Tôi không biết phải cảm ơn ngài thế nào mới đúng.”Cô kích động đến sắp rơi xuống nước mắt .

“Ngốc.” Tiêu lão tiên sinh từ ái lau nước mắt trên mặt cô.

Tiêu Từ Uy đứng lúc này bước vào cửa nhà,một màn ấm áp nhìn vào trong mắt hoàn toàn không phải như vậy.

Mất thấy cảnh này lại khiến cho hắn cảm giác trong lòng giống như bị lửa đốt,nóng rực thiêu đốt lồng ngực hắn dù có băng sơn vạn năm cũng dập tắt không được.

Ông trời! Hắn chịu không nổi tay người đàn ông khác đặt lên người cô,cho dù người đàn ông đó là người cha kính yêu của hắn!

Chết tiệt,cô ấy đang khóc! Tại sao? Cô chả lẽ vừa khóc vừa kể lễ đêm đó hắn có hành vi không lễ phép với cô? Hay bố đang trách mắng cô không biết xấu hổ dụ dỗ hắn?

Không! Hắn không để ý cũng không muốn quan tâm cô,hắn không thừa nhận trong lòng đang có giận giữ cùng ghen tỵ,hắn tuyệt không yêu cô.

“Có cần thiết ở trong phòng khách thân mật vậy không? Hay các người không đợi kịp về phòng?” Hắn cố ý lớn tiếng châm chọc,gióng như muốn biểu thị công khai sự hiện hữu của hắn.

Hai người bọn họ đồng thời quay đầu lại nhìn về phía hắn.

“Rất cục chú ý tới tôi sao? Tôi đã đứng chỗ này năm phút đồng hồ,bất quá đương nhiên trong mắt của các người chỉ có lẫn nhau.” Hắn không chú ý tới,trong lời của hắn mang theo châm chọc sắc bén còn có mùi ghen.

“Con đang nói chuyện quý quái gì?” Tiêu lão tiên sinh tức giận nhìn về con của mình.

Tiêu Từ Uy không để ý bố đang giận,ánh mắt khinh thường quét về phía Hạ Vũ Thần.

“Cô dụ dỗ bỏ tôi vậy sao? Dùng nước mắt đầm đìa đáng yêu ? Cho dù ông ta ngồi xe lăn,\ cũng chạy không thoát mị lực trên người cô.”

Ngôn từ ác độc giống như từng thanh kiếm sắc bén phóng tới, Hạ Vũ Thần hoàn toàn vô lực chống đỡ.

“Không phải!Anh hiểu lầm . . . .” Hạ Vũ Thần nóng lòng giải thích,rồi lại không biết nói từ đâu.

“Sao? Chẳng lẽ tôi thấy không phải sự thật sao?” Tiêu Từ Uy ác ý đùa cợt.

“Từ Uy,mau nói xin lỗi với Vũ Thần!Con thực sự quá đáng!” Tiêu lão tiên sinh nổi giận đùng đùng mắng.

“Tôi tại sao phải xin lỗi cô ta? Tại cô ta không dám thừa nhận chuyện tốt mình làm à?” Hấn rất ít tùy hứng,nhưng đụng tới chuyện của cô tất cả lý trí đều biến mất.

“Con. . . . . con. . . . .” Tiêu lão tiên sinh nghẹn tại lồng ngực thở gấp không ra hơi.

“Tiêu bá bá đừng nóng giận,hít sâu!” Hạ Vũ Thần vừa trấn an Tiêu lão tiên sinh, vừa quay đầu nói với Tiêu Từ Uy: “Ông ấy vừa mới khám bệnh xong,không thể chịu được kích thích.”

Là bệnh gì? Thở gấp mạnh như vậy? Nhưng Tiêu Từ Uy kiêu ngạo không thể mở miệng hỏi,hơn nữa giận cha một lòng che chở vị hôn thê trẻ tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Mau. . .nói xin lỗi với. . Vũ Thần. . . . .!” Tiêu lão tiên sinh vừa thở gấp vừa đứt quãng nói.

“Tiêu bá bá,thân thể của ngài quan trọng hơn,đừng nói nữa,tôi không sao.” Hạ Vũ Thần cố gắng giảng hòa.

Tiêu Từ Uy oán hận nói: “Đừng tưởng rằng ba tôi cho cô vào”Di viên” thì cô tự cho làm nữ chủ nhân nơi này,cô không xứng!” Hấn nói xong liền chạy lên lầu.

“Tiêu tử ngu ngốc kia! Trở lại!” Tiêu lão tiên sinh tức giận kêu lên.

“Tiêu bá bá, đừng tức giận nữa,tôi đưa ngài trở về phòng.” Hạ Vũ Thần đưa Tiêu lão tiên sinh trở về phòng,hầu hạ ông ngủ.

Một tính toán nho nhỏ trong đầu dần dần hình thành trong lòng cô. . . . .

Trở lại phòng mình,Tiêu Từ Uy chuyện đầu tiên làm là lập tức vọt vào phòng tắm,ngay cả quần áo còn chưa cởi,đã đứng dưới vòi hoa sen xối nước lạnh,muốn dập tắt cơn lửa trong cơ thể.

Người phụ nữ kia. . . . . Là người hấn không thể đụng vào .

Từ khi hấn vào đại học,luôn thường có nữ sinh mượn cơ hội vây quanh bên người hấn,hy vọng nhận được sự chú ý của hấn.

Sau khi ra xã hội trở thành nhiếp ảnh gia nổi danh,còn có vô số cô gái muốn dùng thân thể trao đổi một cơ hội nổi tiếng.

Nhưng hấn chưa từng động tâm qua,người phụ nữ duy nhất hấn yêu là. . . . .

Không! Không! Không! Hấn không yêu Hạ Vũ Thần,hấn chẳng qua bị cô dùng dáng ngoài trong sáng cùng khí chất thanh thuần mê hoặc,nhưng hấn sẽ nhanh lột đi nguy trang của cô,để cho mọi biết thủ đoạn cô cao minh cỡ nào.

Hấn căn bản không thể yêu một cô gái có ý thay vị trí mẹ hấn trong nhà,cô nhìn như con cừu nhỏ vô tội,nhưng thật ra trong lòng đầy rắn rết.

Đúng! Chính là như vậy.

Nước lạnh đẩy lùi đi lửa nóng trong người Tiêu Từ Uy,nhưng không xóa được hình ảnh Hạ Vũ Thần trong đầu,dáng người uyển chuyển,nụ cười ngọt ngào. . . . .

Hơn nữa càng ngày càng rõ ràng.

“Chết tiệt!” Hấn nguyên rủa coi đi quần áo ướt dán trên người,để cho nước lạnh trực tiếp dội lên da thịt nóng đến dọa người.

Đáng tiếc không có hiệu quả,ngược lại thân thể của hấn vì vậy càng thêm nóng rực .

Đột nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập,Tiêu Từ Uy tắt vòi nước,mặc áo tắm đi đến trước cửa.

Mở cửa trước Tiêu Từ Uy tuyệt đối không nghĩ tới người đứng ngoài cửa lại là Hạ Vũ Thần.

“Cô tới đây làm gì?” Hấn nói chuyện rất tệ.Cô không biết hấn cô gắng đuổi cô khỏi tim mình thế nào,cô mà lại chạy đến đúng lúc hấn đang khát khao tình dục?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Tôi. . . . . Tôi muốn nói chuyện với anh một chút.” Cô sợ hãi ngước mắt lên nhỏ giọng nói. Cô không muốn bị những người khác phát hiện cô vào giờ này còn đến tìm hấn.

“Nói gì?”

“Có thể vào trong rồi mới nói không?” Cô yêu cầu. Đứng trước cửa phòng của hấn, nếu như bị người ta thấy sẽ không tốt.

Tiêu Từ Uy nhuróng cao lông mày, nghiêng người để cho cô vào.

Đội cô vào trong, hấn lập tức khóa trái phòng, hơn nữa từ phía sau ôm chặt lấy cô. Lần này hấn sẽ không dừng tay.

“Anh ——” Hạ Vũ Thần sợ hết hồn, vùng vẫy muốn thoát khỏi cánh tay cường tráng trước ngực. “Buông! Anh đang làm gì vậy? !”

“Cô cho rằng nửa đêm một mình đến phòng đàn ông là muốn làm gì? Tôi lại là một người đàn ông trưởng thành bình thường.” Ngừ điệu của hấn mang theo ám hiệu.

“Tôi muốn đến nói chuyện cùng anh !” Hơn nữa còn liên quan bố anh, nhưng bây giờ. . . . . bảo cô làm sao nói?

“Không, không, phụ nữ nửa đêm đến phòng đàn ông chỉ làm một chuyện thôi.” Hấn gian tà cười to.

“Anh muốn làm gì?” Cô khần trương không thôi, toàn thân cứng ngắc. Không phải lại diễn màn xảy ra mấy ngày trước tại thư phòng chứ?

Hấn thô lỗ xoay người cô lại trong ngực mình, để cô đối mặt hấn. “Cái này!” Môi của hấn không lịch sự phủ lên môi cô.

Hấn chỉ muốn hôn cô cho đủ, mút hai cánh môi thật sâu vào miệng, tận tình giầy xéo đôi môi đỏ mọng của cô, lưỡi linh hoạt dụ dỗ cô hé miệng nhưng phản ứng của cô ngây ngô như lần đầu bị hấn hôn.

Bất quá hấn không có thời gian suy nghĩ, khi đang trong ngực hấn, hấn chỉ muốn hôn cô, uống hết mật ngọt trong miệng cô, cảm giác vóc người cô có lỗi có lỗi thật tốt, thanh dục hỏa trong lòng lại lần nữa hùng hực bốc cháy.

“Xin anh đây! Từ Uy, đừng như vậy. . . . .” Hạ Vũ Thần dùng lực đẩy hấn.

“Đừng gì? Vậy cô muốn tôi như vậy sao!” Bàn tay to của hấn bắt được bả vai cô, cứng rắn kéo rách âu phục màu violet trên người cô.

“Không nên!” Hai tay cô nắm chặt cổ áo che ngực mình.

Lần này bất kể cô có ý gì, hấn cũng đã quyết định muốn có cô, hơn nữa tuyệt không bỏ dỡ nửa chừng!

“Không, cô đến tìm tôi, chính là muốn thứ này!”

“Không phải, thật ra. . . . .”

Tuy cô muốn nói nhưng hấn căn bản nghe không vô giải thích của cô, hấn kéo khóa kéo khiến nó rơi xuống xuống.

“Đừng nói chuyện nữa, hiện tại tôi muốn miệng nhỏ của cô hơn.” Hấn đẩy ra áo ngực, bàn tay to càn rỡ xoa hai đoàn ngọc phong cao vút, gây lên hai nụ hoa chớm nở đỏ hồng.

“Ừ, Từ Uy, không được —— a. . . . .” Cô cố gắng khắc chế mình, đè thấp tiếng nói.

Nhưng thân thể cô bị hấn lão luyện trêu đùa bắt đầu có phản ứng, bụng dưới có một dòng nước ấm chậm rãi di chuyển đến tứ chi, làm cô giật mình.

Vì cô hấn đã nhẫn nại quá lâu, bây giờ là thời điểm cô bồi lại, hấn muốn thân thể nóng bỏng của cô, muốn cô nằm trong ngực hấn thờ đốc, cùng rên rỉ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sau cuộc mây mưa, Hạ Vũ Thần muốn đứng dậy rồi đi nhưng Tiêu Từ Uy không chịu để cho cô đi.

“Buông tay, để em đứng lên!” Cô đẩy sao cũng đẩy không được hắn. Cô vốn gầy yếu hơn hắn, với lại vừa rồi tốn quá nhiều sức. . . . .

Hắn dùng thân thể cao lớn ngăn chặn cô, đem hai tay cô đặt lên đỉnh đầu, bắt buộc cô mặt đối mặt với hắn.

“Tại sao?” Hắn phải hỏi nghi vấn trong lòng.

Bất kỳ người đàn ông nào chỉ cần niếm qua một lần ngọt ngào mắt hôn làm sao có thể chịu buông tha cô, nhất khi hắn phát hiện đây là lần đầu tiên của cô!

Hắn thật ra vô cùng vui mừng khi biết sự thật này, hắn là người đàn ông đầu tiên của cô. Nhưng làm sao có thể? Cô không phải định hôn với ba hắn rồi sao?

“Cái gì tại sao?” Cô quát cường quay đầu đi chỗ khác. Cô đã không biết xấu hổ làm chuyện hoang đường này với hắn, hắn còn muốn cô nói gì?

“Em biết anh đang hỏi gì mà, trả lời anh.” Hắn xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại, rất kiên quyết muốn biết đáp án của cô.

“Em không hiểu.” Cô định giả bộ ngu.

“Anh biết em vẫn còn. . . . . Tại sao nguyện ý cùng anh. . . . .”

“Rất nhiều chuyện không giống như anh đã thấy.” Cô có ý khác nói.

“Có ý gì?”

“Muốn hỏi thì hỏi lòng anh.”

“Lòng?” Cô rớt cuộc đánh đòn bí gì?

“Buông, em phải trở về phòng.” Cô lại lần nữa vùng vẫy muốn thoát khỏi tay hắn.

“Không buông.” Hắn yêu thương xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn cô, giọng nói tràn đầy dịu dàng ngay cả chính hắn cũng không tin, “Xin lỗi, vừa rồi làm đau em”

“Anh. . . . .” Mặt Hạ Vũ Thần thoáng chốc đỏ bừng.

“Mặc dù đó không thể tránh khỏi nhưng lần sau sẽ không, anh sẽ rất kiên nhẫn, rất dịu dàng, anh bảo đảm”

“Từ Uy, không được, không thể nữa. . . . .” Cô bối rối nghĩ đẩy hắn. Cô đã sai lầm rồi một lần làm sao có thể sai lần nữa.

“Em sẽ thích.” Hắn hôn nhẹ môi cô. “Xin lỗi vừa rồi anh quá thô lỗ, hiện tại để anh bù lại cho em!”

Hắn cúi đầu xuống thâm tình hôn lên đôi môi tròn mọng có chút sưng, mút trọn hai cánh môi, đầu lưỡi cũng tiến vào trong miệng liếm hàm răng của cô.

“Mở miệng, anh muốn.” Hắn nhẹ giọng dụ dỗ.

Khi cô nghe lời hé miệng, hắn lập tức đem lưỡi thăm dò vào trong miệng cô, dùng đầu lưỡi của mình cùng của cô triển miên xoắn xuýt.

“Ừ. . . . .” Hạ Vũ Thần bị hắn hôn đến cả người không còn chút sức lực nào.

Cô hắn nên cự tuyệt hấp dẫn của hắn, cô không thể lần nữa phóng túng chính mình ôm hắn, hắn không yêu cô.

Nhưng chỉ cần bị hắn dịu dàng hôn, tay của hắn vừa đụng đến thân thể của cô, cô hoàn toàn bị lạc. Kể từ lần gặp mặt đầu tiên ở “Di Viên” cho tới nay, cô đã yêu hắn.

Tiêu Từ Uy chui vào trong gáy, miệng nhỏ gặm cắn cổ trắng của cô, hai tay cũng không nhàn rỗi phủ lên hai ngực cô, kỳ xảo cùng tiết tấu cao siêu vừa xoa

vừa nắn, đầu ngón tay vô tình hay cố ý trêu đùa nụ hoa anh đào nổi phía trên, không đến mấy giây nó đã trở nên cứng rắn.

“Vũ Thần, em thật đẹp! Vừa to tròn vừa mềm mại.” Hấn yêu thích không buông tay nắm hai vú đầy đà, xúc cảm bóng loáng non mềm làm hấn rất hài lòng.

“Không! Đừng làm vậy.” Cô không còn chỗ để trốn.

“Thử tiếp nhận anh, em sẽ thích.” Đầu ngón tay bấm nắm chặt hai nụ hoa. . . .

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Những ngày kế tiếp, Tiêu Từ Uy cùng Hạ Vũ Thần rất rõ ràng trốn tránh đối phương.

Tiêu Từ Uy đi sớm về trễ, mỗi ngày đều sắp xếp cho bản thân thật nhiều công việc, mệt mỏi về đến nhà liền ngã đầu nằm ngủ.

Hấn muốn dùng công việc bận rộn để không nhớ đến Hạ Vũ Thần, nhưng nằm trên giường hai người từng ân ái qua, hấn tựa hồ có thể nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của cô nằm dưới người hấn thờ gấp, còn ngửi được mùi thơm trên người cô để lại, nhiều lần giây vô tình thần cùng ý chí của hấn.

Còn Hạ Vũ Thần trừ săn sóc làm bạn cùng Tiêu lão tiên sinh thì tự giam mình trong phòng, chân cơ hồ không bước ra khỏi nhà.

Cô không hối hận đem mình giao cho hấn, bởi vì cô biết rõ mình yêu hấn. Cô mang theo yêu cùng hấn kết hợp nhưng hấn không phải.

Cô tự chữa thương cho mình, cũng tiếp nhận sự thật hấn không yêu cô.

Hai người đều có mâu thuẫn riêng mình, nghĩ hết biện pháp trốn tránh đối phương, nhưng lại chú ý nhất cử nhất động của đối phương.

Ở cùng một mái nhà, bọn họ vẫn không thể tránh khỏi chạm mặt .

Sáng thứ bảy không có công việc, Tiêu Từ Uy tính trở về phòng làm thêm giờ, hấn đang trong phòng bếp pha cà phê, đây là bữa ăn mỗi buổi sáng của hấn, đích thân pha một ly cà phê vừa thơm vừa đậm

Không khéo Hạ Vũ Thần cũng vào lúc này đi vào phòng bếp .

Hai người bốn mắt tương giao, cũng không nở dời đi ánh mắt, cho đến bình cà phê vang lên, Tiêu Từ Uy vội vàng đi qua tắt nút nấu tiếp.

“Tôi. . . . . Tôi chỉ muốn vào uống chút nước.” Hạ Vũ Thần rót một ly nước, saum muốn đi ra, “Tạm biệt.”

“Chờ một chút.” Hấn lên gọi cô.

“Chuyện gì?” Một đôi mắt to quay tít, nhưng không dám nhìn thẳng vào hấn.

“Có muốn uống một ly cà phê hay không? Tôi pha cà phê cũng không tệ lắm, điểm này tôi có tự tin.” Hấn pha một ly cho cô.

Cô nhận lấy, “Cám ơn.”

Hai người chẳng qua đứng riêng một góc yên tĩnh trong phòng bếp nhăm nháp cà phê, tựa hồ muốn nói gì nhưng lại nói không nên lời.

“Cám ơn, thật rất ngon.” Cô tùy tiện nói đại một câu, còn đỡ hơn trăm mặt khó chịu.

“Hôm nay khí trời rất tốt.” Tiêu Từ Uy nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói.

“Ừ, mặt trời thật ấm áp, hoa cũng rất đẹp.” Cô phụ họa theo hấn.

“Em. . . . . Hôm nay muốn làm gì?” Hấn xoa nhẹ vào thành ly cà phê, không chịu nhìn cô, có lẽ nhìn cô thêm một lần hấn sẽ không nhận được lại đem cô ôm vào trong ngực.

“Có thể đưa bác Tiêu đi dạo trong sân một chút, sau đó xem một chút sách, tôi thích xem sách.” Hấn chẳng qua thuận miệng hỏi chơi, cô không cần thật tình trả lời tất cả.

“Ừm.” Thì ra bọn họ sắp xếp xong xuôi, mà hấn thì không có trong kế hoạch của cô.

“Còn anh?”

“Làm thêm giờ sao!” Trừ lần đó ra, hấn còn có thể làm gì? Hấn tự giễu nghĩ.

“VẬY. . . . . làm tốt nhé, hi vọng anh sớm hoàn thành phần công việc của mình.” Cô để xuống cái ly, loại không khí ngột ngạt này thật làm người ta khó chịu.

Mọi chuyện tại sao diễn biến thành tình trạng thế này?

“Cô. . . . .”

“Chuyện gì?” Cô quay đầu lại nhìn.

“Cô có khỏe không?” Hấn chỉ chính là thân thể của cô, dù sao một buổi tối làm hai lần, hơn nữa còn rất kịch liệt, đối với một xử nữ mà nói là nhiều lắm.

Cô hiểu hấn chỉ chính là chuyện gì, chỉ có thể giấu đi ngại ngùng trả lời hấn, “Rất tốt!”

“Đêm hôm đó. . . . .”

“Tôi đã quên” Cô vội vàng cắt đứt lời hấn muốn nói, “Chuyện gì cũng không xảy ra, anh tốt nhất cũng nên quên đi.”

“Anh làm không được, anh không có biện pháp để quên đi. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

“Đừng tiến hơn nữa, chúng ta đã sai, chuyện đã qua nên để cho nó qua đi.” Chuyện đêm hôm đó cô không muốn nhắc lại nữa.

“Nói thì dễ, em chỉ anh làm sao quên?” Hấn từng bước tiến tới gần, còn cô từng bước lui về phía sau.

“Hạ tiểu thư, thì ra cô ở đây, lão gia đã tỉnh, ông ấy đang tìm cô đó!” Thanh âm Chị Dung từ cửa phòng truyền đến.

“Biết rồi, tôi lập tức qua đó.” Cô nhìn sang hấn, sau không quay đầu lại rời đi.

Tiêu Từ Uy nhìn bóng lưng cô rời đi, ngồi phịch xuống ghế, hai tay chán nản che lại mặt.

“Minh rốt cuộc đang làm gì vậy!” Hấn buồn bực mắng.

.....

Buổi tối Tiêu Từ Uy phiền muộn núp ở một góc phòng khách hút thuốc lá, nhìn chăm chú vào cảnh đêm xinh đẹp, nhưng hấn vẫn không có lòng thương thức.

Trong lòng hấn chỉ bận tâm một người phụ nữ.

“Nếu như con muốn hút thuốc, mời ra bên ngoài.” Tiêu lão tiên sinh đẩy xe lăn tới, “Đừng quên trong nhà còn có bệnh nhân, bố không chịu được mùi thuốc.”

Tiêu Từ Uy cầm lên gạt tàn thuốc, “Như vậy có thể đi.”

“Con có biết hút thuốc dễ mắc bệnh ung thư phổi, xin tôn trọng những người không hút thuốc như ta.” Tiêu lão tiên sinh vẫn không hài lòng nói.

“Tốt lắm, ông đến để giáo huấn tôi sao?” Hấn đã đủ phiền, không muốn nghe ông ta dạy bảo nữa.

“Bố không thể dạy dỗ con sao? Ta là bố của con!” Tiêu lão tiên sinh khẩu khí cũng không tốt hơn.

“Như vậy xin hỏi, ông muốn lấy một cô gái còn trẻ hơn tôi làm vợ là có ý gì?”

Cha con hai người vốn có thể ngồi nói chuyện an lành, nhưng lời vừa ra khỏi miệng đã biến đổi trở nên sắc bén tổn thương người.

“Ta lấy ai phải cần con phê chuẩn sao?” Tiêu lão tiên sinh hừ lạnh một tiếng, “Vũ Thần tí mi thiện lương, vừa dịu dàng lại biết quan tâm, ta cảm thấy cô ấy là người vợ lý tưởng, cho nên ta quyết định lấy cô ấy.”

“Phải không?” Mà hần lại sớm hơn ông một bước hưởng thụ quyền chỉ có người chồng mới có, hần còn là con sao?

“Ta không cho phép con khi dễ Vũ Thần, con có nghe hay không?” Tiêu lão tiên sinh thứ nhất vui, thứ hai thì lo, vui vì con trai mình rốt cuộc chú ý Hạ Vũ Thần; lo chính là con trai sẽ không chịu người vợ ông chọn thay.

Tiêu Từ Uy bất đắc dĩ cười khổ. Cô đã bị hần khi dễ rồi!

“Ta đang nói chuyện với con, con có nghe thấy không?” Tiêu lão tiên sinh quát.

“Bất kể bố muốn sao, con kiên quyết phản đối bố lấy cô gái này thay địa vị của mẹ ở Tiêu gia, con sẽ không đồng ý mối hôn sự này.” Hần nói với bố, cũng tự nhắc nhở mình.

“Từ Uy!”

“Mẹ của tôi chỉ có một.” Nói xong hần liền trở về phòng.

Bao hần làm sao nói ra khỏi miệng? Nói hần yêu mẹ kế tương lai của mình. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hai người muốn trốn tránh đối phương, ngược lại càng thêm lúng túng.

Nhưng Tiêu Từ Uy thật sự không thể nhìn tiếp nữa, hần cần phải mở rộng cửa lòng nói rõ mọi chuyện với Hạ Vũ Thần. Có mấy lời hần nhất định phải nói trước mặt cô.

Rất may mắn, hần tìm được cô tại thư phòng, cô đang xem một quyển tạp chí du lịch.

“Anh, tại sao anh . . . . .” Cô bị hần tự dưng xông vào làm sợ hết hồn, “Anh muốn dùng thư phòng à, tôi . . . . . xem xong rồi.” Cô bối rối đứng lên, lời nói có chút không mạch lạc: “Tôi trở về phòng, tạm biệt, ách. . . . . chúc ngủ ngon.”

Hần đi đến trước một bước, kéo tay cô, “Anh đến tìm em.”

“Tìm tôi?”

“Vũ Thần, chúng ta không nên trốn tránh đối phương, chúng ta phải nói rõ mọi chuyện.” Mấy ngày qua hần chịu nỗi khổ tương tư đã đủ rồi.

“Em không có.” Hạ Vũ Thần mở mắt nói láo, nếu không cô cũng không cần đến thư phòng đọc tạp chí để mình buồn ngủ, đột nhiên lại bị hần bắt được.

“Đừng nói dối, em rõ ràng đang trốn anh, anh biết.”

“Không phải vậy?” Cô ngược lên một đôi mắt to có nỗi lòng thâm kín, nhìn thẳng vào trong tròng mắt đen thâm thúy, như muốn nhìn rõ lòng hần.

“Đúng, anh cũng vậy.” Hần sáng khoái thừa nhận, “Nhưng còn vậy nữa thì không được.”

“Anh muốn gì?”

Hần say sưa ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt cẩn thận quan sát mỗi một phản ứng nhỏ trên mặt người yêu.

“Anh rất nhớ em, mỗi khi nhìn bóng người xinh đẹp của em lúc ẩn lúc hiện trước mặt, anh không nhịn được nhớ tới đêm hôm đó em run rẩy nằm dưới người anh. . . . .”

“Không!” Cô che lỗ tai, “Đừng nói nữa!” Hần cố ý dùng chuyện đêm hôm đó đùa cợt cô, hay uy hiếp cô đây?

“Anh không quên được em.” Hần đột nhiên ôm cô vào trong ngực, “Trời mới biết hần cố gắng cỡ nào chỉ vì muốn xóa đi hình ảnh của cô của khỏi đầu

nhưng mãi mà không được.”

“Từ Úy. . . . .”

“Thật làm không được,từ lần đầu tiên nhìn thấy em đã như vậy,em đã ở trong lòng anh.” Ánh mắt hấn dịu dàng giống như muốn làm cô say, “Vũ Thần,anh nghĩ anh đã yêu em.”

“Anh nói gì?” Cô không thể tin được!Cô không nghe lầm chứ?

“Anh nói,anh yêu em.”

“Anh—— yêu em?” Không phải gạt cô chứ?

“Có cần kinh ngạc vậy không?” Hấn vỗ vỗ má phẩn của cô,buồn cười nhìn về mặt khá ái “Kinh sợ” quá độ .

“Anh thật yêu em?”

Tiêu Từ Úy vô cùng trịnh trọng gật đầu.

“Từ Úy!” Cô rốt cuộc đã nghe hấn nói yêu mình.Cô cảm động chủ động tựa vào ngực hấn,tâm trạng vui sướng làm cho cô vừa muốn khóc vừa muốn cười.

“Thượng đế! Anh muốn em.” Chỉ cần vừa đụng vào người cô,bụng dưới của hấn liền không tự chủ phản ứng mãnh liệt .

“Không thể ở chỗ này!” Cô không phải thật lòng từ chối nha.

“Anh không thể đợi.”

Hấn khăn cấp để cô nằm úp xấp lên bàn,để mông cô giương cao nhếch cao về phía hấn.

“Từ Úy,anh muốn làm cái gì?” Tư thế này. . .xấu hổ quá đi!

“Làm chuyện mà hai chúng ta đều vui về.”

Nói chuyện đồng thời lục lọi quần cô,kéo xuống quần lót,hai tay xoa khe mông tron mịn trắng mềm,hường thụ xúc cảm mềm mại,từng chút từng chút vuốt ve. . . . .

.....

Sau khi xong,hấn còn không nỡ rút ra ôm cô,gần như hứa hẹn nói: “Anh sẽ không bao giờ buông em ra.”

Tiêu Từ Úy đưa Hạ Vũ Thần trở lại trước cửa phòng,hai người hôn nhau lưu luyến không rời.

“Hôn tiếp nữa không tốt.” Ngón tay Tiêu Từ Úy yêu thương xoa lên cánh môi bị hấn hôn đến vừa đỏ vừa sưng.

Hạ Vũ Thần mắc cỡ đỏ mặt,gọng giống như tiếng muỗi kêu: “Không ai muốn anh đi!” Nói thật cô cũng không muốn rời khỏi hấn.

“Đây là một lời mời sao?” Hấn nhìn chăm chú vào cô,gióng như muốn đọc được lòng cô.

“Anh cứ nói đi?”

“Anh đây sẽ không khách khí!” Hấn theo vào phòng cô,thuận tay khóa cửa lại.

“Tốt lắm,chúng ta đã vào,vậy phải làm gì đây?” Hấn không khách khí nằm nghiêng trên giường,một đôi con ngươi đen nhánh nhìn thẳng vào cô.

“Chúng ta có thể nói chuyện phiếm!” Cô vừa ngồi xuống bên cạnh giường lập tức bị hấn kéo vào trong ngực, “Từ Úy,anh lại muốn gì nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

“Nơi này là phòng trước kia của anh,vừa nghĩ tới hàng đêm em ngủ trên giường anh,bảo sao anh không động tâm?” Bàn tay to của hắn vỗ về eo cô,thoảng cái tiến vào bên trong áo.

“Đừng làm rộn, chúng ta vừa mới . . . . .” Cô cầm bàn tay to của hắn,mắc cỡ nói không được nữa.

“Không đủ,bất kể ôm em,hôn em thế nào cũng không đủ.” Hắn khẽ hôn lên mặt cô,tóc mai,chui vào cổ,liếm lên dải tai.

“Từ Úy!” Người đàn ông này,thật đúng là tình lực tràn đầy!

“Anh lại muốn muốn em, bảo bối.” Hắn dùng vật cứng rắn tượng trưng phái nam mập mờ đẩy lấy cô.

“Chán anh quá!” Cô còn đang vùng vẫy giữ tay hắn.

Hắn cười lớn kéo áo cùng quần cô xuống, “Thật phiền phức,sớm biết vừa rồi khỏi mặc vào,dù sao giờ cũng cởi xuống.”

“Không được nói!”

“Được,không nói,anh sẽ trực tiếp làm!”

Hắn xoay người đặt cô xuống phía dưới,nóng bỏng hôn trên trán,mắt,mũi cùng hai gò má,nhưng khát vọng nhất vẫn là đôi môi đỏ mọng, đối với cô mà nói đây quả thực là hành hạ tàn khốc.

“Từ Úy, ” Hạ Vũ Thần vươn lưỡi liếm qua đôi môi,dụ dỗ nụ hôn của hắn, “Hôn em.”

Hắn lập tức dùng lưỡi treu đùa cô,quyện lấy nước bọt lẫn nhau.”Vũ Thần,Tiểu ma nữ của anh,anh sẽ không cho em rời khỏi anh.”

“Ừ,em không đi —— a. . . . . A. . . . .” Mới ném thử mây mưa,lập tức bị nụ hôn nóng bỏng đốt cháy .

“Anh muốn em,Vũ Thần,anh vĩnh viễn thấy không đủ.” Được cô ngằm đồng ý,hắn cởi đi áo ngực cùng quần lót. . . . .

Trải qua một trận mây mưa cuộn nhiệt cả hai nằm trên giường,ai cũng không muốn động.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Tiêu Từ Úy yêu thương nhẹ xoa gương mặt sau khi hoan ái trở nên đỏ ửng của Hạ Vũ Thần.

Cô dựa sát vào trong ngực hắn, ôm chặt hắn, “Không cần lo người khác nói thế nào, chúng ta vẫn là chúng ta.”

“Nhưng anh muốn biến em thành người của anh,chi thuộc về một mình anh.” Hắn muốn độc chiếm và bảo vệ cô thật quá mạnh mẽ

“Em là của anh.” Cô hôn lên môi hắn giống như đồng ý, “Vĩnh viễn chi thuộc về anh.”

“Vũ Thần ——”

“Anh yêu em.”

Hai người gạt mọi người yêu thương lẫn nhau.

Có tình yêu Hạ Vũ Thần càng thêm động lòng người,g giống như một đóa hoa mặt trời sáng ngời chói mắt,ngay cả Tiêu lão tiên sinh cũng nhìn ra.

Hạnh phúc đắm chìm trong tình yêu làm sao cũng giấu không được!

Buổi chiều,bọn họ ở nhà ngắm hoa cùng hưởng thụ ánh mặt trời.

“Cháu và thằng nhóc kia đã hiểu rõ rồi sao?” Tiêu lão tiên sinh cười nói.

Hạ Vũ Thần nghe vậy sợ hết hồn,liều chết giả bộ ngu, “Ngài,ngài đang nói gì?Ngài nói gì tôi nghe không hiểu.” Cô dùng động tác uống trà để che dấu kích động trong lòng.

“Tuy ta già nhưng chưa đến mức lú lẫn,ta nhìn ra được.”

“Tiêu bá bá,cháu. . . . .” Làm sao giải thích đây? Tình yêu vốn không có lý do!

“Ta không có ý trách cháu,Vũ Thần, ngược lại ,ta còn mở ra hai tay hoan nghênh cháu trở thành vợ con ta.” Ông cười ranh mãnh.

“Tiêu bá bá,ngài nói đến đâu rồi? Cháu không nghĩ như vậy!” Cô gắt giọng.

“Nhóc con hay mắc cỡ!”

“Không có,ngài đừng nói lung tung!”

“Tên nhóc nhà ta không tốt sao? Nếu như cháu không muốn gả cho hắn,tại sao chịu ở chung với nó?” Tiêu lão tiên sinh vẫn còn có chút bảo thủ.

“Cháu và Từ Úy chỉ mới quen nhau,tạm thời chưa nghĩ đến vấn đề kết hôn.” Đây là lời nói thật,huống chi giữa bọn họ còn có một bí mật!”Đừng nghĩ muốn cháu hầu hạ cả hai cha con ngài,cháu bận cô cùng” Cô đưa chén thuốc lên phía trước, “Uống thuốc đi.”

“Có thể đổi không? Những thứ thuốc chán ngắt này mùi tẻ quá!Đầu lưỡi của ông kháng nghị rồi đây!” Tiêu lão tiên sinh cũng giả bộ đáng thương.

“Trà giá cũng vô dụng,nhanh uống thuốc nào!” Cô cười khê,làm bộ hung dữ.

“Đạ,y tá đại nhân.” Ông uốn cạp chén thuốc,nhú một khuôn mặt già nua, “Wow! Thật là khô.”

Cô lại đưa đến một chén nước, “Tiêu bá bá,bác có cần nói với Từ Úy. . . . .”

“Tạm thời không nên.” Ông biết ý cô chỉ căn bệnh của ông.

“Nhưng ——”

“Lúc đến,nó tự nhiên sẽ biết.”

“Ừ.”

Một già một trẻ cứ như vậy rồi rảnh hưởng thụ khoảng thời gian sau giờ ngo.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

“Từ Úy,bên ngoài có người tìm anh.” Tiểu đệ giúp việc đi vào gọi hắn.

“Người nào?” Đang làm việc Tiêu Từ Úy ghét nhất bị quấy rầy,cho nên khẩu khí có phần không tốt.

“Không biết,hắn không nói.”

“Được rồi,để tôi đi xem.”

Đi ra ngoài nhìn,thì ra em họ “Thần ái” dính còn hơn ruồi!

“Này!Anh họ,không nghĩ em sẽ tới sao!” Chu Bá Tĩnh nói.

“Tại sao cậu biết tôi làm ở đây?” Bọn họ cũng có mười mấy năm không liên lạc,dĩ nhiên trừ những tháng gần đây bỏ hắn ngã bệnh.

“Anh họ em làm nhiếp ảnh gia,chỉ cần có lòng đương nhiên sẽ tìm được.” .

“Em thật đúng là thần thông quảng đại!” Tiêu Từ Úy giễu cợt nói: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Không có chuyện sẽ không đến đây,hắn không tin Chu Bá Tĩnh nhàn rồi không có việc gì làm tới tìm hắn “gặp mặt bình thường”

“Có chút chuyện,bất quá không thích hợp nói tại chỗ này.”

Tiêu từ úy nhìn bốn phía.Nơi này là nơi tiếp đãi khách,có nhân viên,có người mẫu chụp hình,còn có khách cũ đến trả tiền,quả thực không thích hợp.

Người đến người đi,nếu như hắn không nhận được một quyền đánh vào trên mũi Chu Bá Tĩnh,sẽ làm hỏng hình tượng nhiếp ảnh gia của hắn.

“Được rồi,đi theo tôi.”

Bọn họ đi đến gian phòng nhỏ màu xanh nhạt,phòng làm việc riêng của Tiêu Từ Úy.

“Có việc gì cứ nói thẳng,nhưng xin bỏ bớt nước miếng của cậu,tôi không có thời gian nghe cậu nói nhảm.” Tiêu Từ Úy tuyệt không muốn lãng phí thời gian, đi thẳng vào vấn đề.

“Nếu anh họ đã thắng thắng như vậy, em đây cũng không ngại.” Chu Bá Tĩnh tự động ngồi xuống.

Tiêu Từ Uy không nhìn được liếc hắt một cái.

“Anh họ, không biết cậu có bàn với anh chuyện lập di chúc?” Chu Bá Tĩnh trực tiếp hỏi.

“Cậu có ý gì?” Bồ hắc rất cuộc mắc bệnh gì? Tại sao liên quan đến di chúc? Hắc tại sao đến giờ còn chưa nghe qua chuyện này?

“Em nghe nói cậu hình như đổi di chúc, cho thêm cô gái kia vào.” Dĩ nhiên, đây là tin tức hắc dùng thật nhiều tiền hỏi từ miệng thư ký luật sư.

“Vậy thì thế nào?” Bồ hắc lúc nào lập di chúc? Tại sao? Ông ấy rõ ràng còn rất khỏe, không phải sao?

“Cái gì thế nào, nếu như tin tức đó là sự thật, vậy chúng ta —— không!” Chu Bá Tĩnh nhanh miệng đổi lời, “Vậy anh sẽ mất lợi ích? Anh mới là người kế thừa hợp pháp! Tại sao phải để cô gái họ Hạ kia đến chia tài sản Tiêu gia.”

“Tôi hoàn toàn không hứng thú với việc chia tài sản, với lại chuyện chia tài sản là chuyện ba tôi, chứ không phải chuyện của tôi.” Nói hồi lâu thì ra hắc tới vì tài sản của ba mình.

“Anh họ, tại sao anh lại nói thế, Hạ Vũ Thần ngoài mặt chăm sóc cậu, nhưng theo em được biết cô ấy là cô nhi, anh tại sao có thể để một cô gái lai lịch không rõ muốn tài sản Tiêu gia gả cho cậu?” Chu Bá Tĩnh thật là bội phục mình nói xong đạo lý rõ ràng.

Tiêu Từ Uy hét lên một tiếng khó chịu, “Cậu cũng biết nhiều thật đấy!”

“Chuyện này! Đối với Hạ Vũ Thần, mẹ và em cảm thấy không yên tâm. Anh họ, anh phải chú ý nhiều thêm một chút.” Vì điều tra Hạ Vũ Thần, hắc không tiếc đồ ra cả đồng tiền nha!

Không yên tâm? Nhưng không yên tâm tài sản Tiêu gia rơi vào tay người khác thì có! Trong lòng Tiêu Từ Uy hừ lạnh một tiếng.

“Đây là chuyện Tiêu gia chúng ta, cảm ơn em đã quan tâm.” Hắc đặc biệt cường điệu hai chữ “Tiêu gia”.

“Anh họ ——”

“Anh còn bận nhiều việc không thể tiễn cậu, cậu hắc tìm được đường ra ngoài!” Tiêu Từ Uy không khách khí ra lệnh đuổi khách.

Chu Bá Tĩnh không có lựa chọn nào khác đành phải sờ lỗ mũi rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Sau khi dùng xong bữa trưa đơn giản cùng Hạ Vũ Thần, Tiêu Từ Uy đưa cô đến xem khu nhà của hắc.

Căn nhà rất đẹp và ngăn nắp.

Phía sau tủ rượu là phòng bếp nhỏ, phòng ăn cùng phòng khách thì dùng bình phong giấy kiểu nhật ngăn cách, sau tủ sách cao đến trần nhà chính là phòng ngủ của hắc, ngay cả phòng tắm cũng chỉ dùng rèm mỏng manh ngăn lại.

Chỉ có một căn phòng duy nhất có cửa là phòng tối dùng rửa ảnh.

“Đây là phòng tối, chủ yếu là những tác phẩm khi rảnh rỗi. Có khi làm không xong tại công ty hắc sẽ mang về nhà làm thêm” Hắc tỉ mỉ giải thích cách dùng.

“Đây là những tác phẩm của anh?” Cô cũng muốn xem thử.

“Hình treo trên tường phần lớn nằm trong bộ ảnh.” Hắc chỉ mấy khung lớn nhỏ không giống nhau trên tường.

Hạ Vũ Thần từ từ thưởng thức, “Nhìn ra được anh thật rất thích chụp ảnh.”

Bất kể phong cảnh, người, tất cả tác phẩm đều tràn đầy sức sống, nếu như không phải yêu thích công việc này, làm sao có thể cho ra những tác phẩm động

lòng người như vậy.

“Điều đó đương nhiên,cũng là chuyện thứ hai anh thích nhất.”

“Sao!Vậy còn chuyện gì anh thích nhất?” Cô cười duyên nói.

Hắn đi tới,từ phía sau ôm chặt eo cô,kéo cô vào trong ngực, “Chuyện anh thích nhất ! Là một cô gái rất rất đẹp cũng rất bướng bỉnh.”

“Ghét! Lại còn nói em bướng bỉnh!” Cô không nghe theo nhéo lên tay hắn,bắt đầu trừng phạt.

“O,bộ anh nói em sao?” Hắn làm bộ rất kinh ngạc.

“Tiêu Tử Uy,anh khi dễ em!” Cô kéo ra tay hắn,biu môi tránh sang bên cạnh

Đột nhiên,hắn ôm cô ngã lăn trên ghế sa lon lớn.

.....

Cô đẩy hắn ra, “Lại gì nữa?”

“Anh đang khi dễ em !” Bàn tay to của hắn xấu xa kéo quần cô ra,vuốt ve qua lại bắp chân bóng loáng non mịn.

“Không nên nữa! Ban ngày.”

“Thì thế nào, người nào quy định người yêu không thể ân ái vào ban ngày?” Hắn nhíu lông mày,bàn tay to lại đang bò lên phía trước,vuốt nhẹ vật gọi cảm bên trong bắp đùi.

“Nguy hiểm!” Con người lưu chuyển mở to từng mắt nhìn hắn,cả người buông lỏng,hường thụ bàn tay ma lực đang uyển chuyển chạm vào mình.

“Đừng nói nhiều lời,hôn anh.”

Tiếp theo bốn cánh môi lập tức gần sát nhau,ngôn ngữ đối với bọn họ đã không còn ý nghĩa. Chiếc lưỡi nóng bỏng đã len vào cuốn lấy lẫn nhau,yêu cầu nhiều hơn .

Trong nháy mắt tình đã hừng hực thiêu đốt hai người bọn họ,cho dù băng sơn cũng không thể làm đắm chìm bọn họ.

“Ừm,em thật thơm.” Hắn hôn lên cổ trắng của cô,hai tay khấn cấp kéo đi quần,khu cấm địa xinh đẹp bị bao vây bởi một mảnh vải trắng mỏng như cánh ve .

“Tử Uy. . . . .”

Hắn dùng môi cời từng nút từng nút trên áo sơ mi,ngheh đón hắn chính là một mảnh cảnh xuân kiều diễm .

Trên làn da trắng bị lấy một tầng phấn hồng,non mềm trơn mịn vừa đầy đặn vừa co dãn,toàn thân cao thấp không có một chỗ dư thừa,còn có cặp đùi thon dài đẹp cân xứng đang kẹp hông hắn.

Một cô gái như thế,hắn vĩnh viễn đều không chán.

Ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn chăm chú từng vị trí trên người cô,cô theo bản năng muốn che dấu mình,cô thật sự giữa ban ngày ban mặt để mình trần truồng.

“Đừng nha.” Hắn kéo tay cô ra, thường thức vẻ đẹp trên người cô.

“Nhưng . . . . .”

“Anh đã không thể chờ.” Một phút đồng hồ cũng không thể đợi.

Hắn cởi xuống áo sơ mi đen trên người,quần jean,còn có quần lót nhỏ màu đen khêu gợi . . . . .

.....

Khi từng luồng ánh sáng chiếu vào Hạ Vũ Thần,cô từ từ mở mắt ra.

“A! Tử Uy,anh đang làm gì?” Hạ Vũ Thần phát hiện mình nằm trên mặt giường lớn,cô vội vàng nắm chần che kín người.

Thì ra hắn đang cầm cameras chụp cô.

“Không nên.” Hắn kéo ra tay cô,đồng thời kéo theo cả chăn, “Đừng che dấu thân thể xinh đẹp của mình,anh muốn chụp khoảng khắc đẹp nhất của em”

Xuyên thấu qua ống kính,hắn ghi chép mỗi một khắc quá trình yêu nhau,tròng mắt thâm tình lưu luyến nhìn thẳng vào cô,chụp lấy thân người lơ lửng của cô,từng vẽ mặt mẹ người khi rơi vào bể tình.

Đây là cô gái hắn yêu.

“Từ Úy. . . . .” Cô nhẹ giọng gọi tên hắn.

Là hắn làm cô biết tình yêu giữa nam và nữ,hon nữa làm cô vui vẻ thoải mái,khiến cô trở thành một người phụ nữ thành thực.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Buổi tối,Tiêu Từ Úy kết thúc công việc liền muốn nhanh chân chạy về nhà,nhìn thấy và được ôm cô gái hắn yêu dù một ngày làm việc mệt mỏi cũng rất đáng giá.

Khi hắn trở lại”Di viên”,bọn họ đang dùng bữa tối.

“Thiếu gia,cậu đã về!” Di dung nói.

“Ừ.”

Khi hắn đi vào phòng ăn nhìn thấy bố hắn ngồi đối diện Vũ Thần vui vẻ dùng bữa tối,trong lòng không khỏi đau nhói.

Một người là bố hắn,một người là cô gái hắn cả đời này yêu nhất.

Một màn thiêu đốt mắt hắn,nhưng hắn bất lực không thể thay đổi,bởi vì cô gái hắn yêu là vị hôn thê của bố hắn.

“Từ Úy,ăn cơm đi! Di dung,phiên đi lấy một phần cơm cho thiếu gia.” Hạ Vũ Thần vui vẻ nói.Đợi cả ngày cuối cùng có thể gặp mặt.

“Không cần,di Dung,tôi không đói bụng.”

“Từ Úy,anh không khỏe chỗ nào? Có phải người không khỏe?” Cô để xuống bát đũa,đang muốn đi tới phía hắn,nhưng thấy hắn đã chạy lên lầu.

“Anh không sao.”

“Con rút cuộc xem nơi này là nơi nào? Muốn về thì về,không muốn trở lại thì ở bên ngoài làm bữa!” Tiêu lão tiên sinh đột nhiên lên tiếng nói chuyện,làm hai cha con không vui.

Tiêu Từ Úy làm bộ không nghe thấy,vừa mới bước lên bậc thang,bố hắn lại mắng.

“Con xem nơi này là khách sạn sao! Trở về cũng không lên tiếng gọi,ngay cả cơm cũng không chịu ngồi ăn cùng ta,trong mắt con có còn người ba này không?”

“Tiêu bá bá,Từ Úy chẳng qua làm việc quá mệt,có lẽ anh ấy chỉ muốn nghỉ ngơi.” Hạ Vũ Thần vội vả tìm lý do thay Tiêu Từ Úy,cô sợ nhất chính là hai cha con bọn họ âm ỉ.

“Vũ Thần,con không cần nói tốt thay nói,con của bác tính tình bướng bỉnh thế nào bác biết chứ.” Ý ông không phải như thế,sao biết vừa mở miệng lại biến thành thế này.

“Vậy thì ông nên biết,tôi trở lại căn nhà này không phải vì ông!” Tiêu Từ Úy rốt cục không thể nhịn được nữa,rống lớn trở lại.

“Vậy con vì ai? !” Tiêu lão tiên sinh cũng rống.

Tiêu Từ Úy nhất thời ngơ ngẩn, “Tôi. . . . . Tôi vì mẹ của mình.”

“Nói thật dễ nghe! Nếu như con thật có lòng cũng không đợi đến bây giờ mới trở về!”

Trả lời ông chính là tiếng đóng cửa “Rầm” của Tiêu Từ Úy.

“Hừ! Thằng nhóc hỗn láo này!”

“Tiêu bá bá. . . . .”

“Đừng để ý đến nó! Chúng ta ăn .”

Cá tính hai cha con vừa quật cường vừa không chịu thua, ai cũng không chịu cúi đầu trước. Hạ Vũ Thần thật không còn cách với hai bố con này.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời trở nên ấm áp, Tiêu lão tiên sinh cùng Hạ Vũ Thần ngồi trong nhà ấm vừa uống trà vừa thưởng hoa, thuận tiện nói chuyện trước kia xảy ra trong “Di Viên”, nói nhiều nhất vẫn là Tiêu Tử Uy.

“Tiêu bá bá, Tử Uy khi còn bé như thế nào?” Cô cũng rất có hứng thú biết.

“Tử Uy là thằng nhóc rất biết nghe lời.” Tiêu lão tiên sinh thở dài, “Nếu như không phải bởi vì ông, nó sẽ không biến thành bộ dạng như hiện tại.”

“Tại sao nha?”

“Năm đó, sự nghiệp của ông vừa mới bắt đầu, kinh tế trong nhà không giàu bằng hiện tại, vợ ông cũng chính là mẹ của Tử Uy, thường xuyên gạt ông đi chung quanh nhận giúp người ta giặt quần áo lấy tiền mua đồ trong nhà. Công việc hàng ngày của ông vô cùng bận rộn, căn bản không có thời gian chú ý hai mẹ con bọn họ, cho đến có một ngày ——” Tiêu lão tiên sinh nghẹn ngào nói.

Hạ Vũ Thần quan tâm đưa ông một một chung trà nóng.

Ông run rẩy nhận lấy, hơi ấm trên tay truyền đến tim ông.

“Một năm nọ, Tử Uy lên năm hai, mẹ nó bởi vì quá cực khổ tích tụ lâu ngày, một trận cảm mạo dẫn đến viêm phổi, bệnh không dậy nổi, không bao lâu đã qua đời. Mà ông lúc ấy đang dò xét tại phía nam, không có thể trở về thấy mặt vợ mình lần cuối cùng. Vì chuyện này, Tử Uy rất tức giận, giận đến ít nói chuyện với ông.”

“Tiêu bá bá. . . . .”

Tiêu lão tiên sinh bắt đầu dĩ cười khổ, ông thở dài, “Điều này cũng không trách được nó, Tử Uy từ nhỏ tự được một tay mẹ mình nuôi lớn, hai mẹ con tình cảm rất tốt, khi vợ ông mất ông không trở về kịp, nó tức giận cũng đúng thôi.

Khi con trai còn bé cần nhất có bố bên cạnh, nhưng ông luôn vắng mặt, thậm chí ngay cả vợ bị bệnh cũng một mình con trai ở bên giường bệnh giống như lực bình không chỗ nương tựa.

Hiện tại ông chỉ muốn được Tử Uy tha thứ, những thứ khác ông đều không để ý cứ thuận theo tự nhiên!

“Đừng nói vậy, Tử Uy chẳng qua quá thương tâm, anh ấy cũng không có ý trách ngài, anh ấy còn rất quan tâm ngài .” Hạ Vũ Thần cảm bàn tay gầy của Tiêu lão tiên sinh, cho ông thêm khích lệ.

Mặc dù cô không nói cùng Tử Uy về đề tài này, nhưng cô thấy được Tử Uy đối với bố mình không phải hoàn toàn vô tình.

“Không cần phải an ủi bác, là hai bố con bác đương nhiên hiểu tính nó.”

“Tiêu bá bá. . . . .”

“Để cho bác nói xong.” Ông đưa tay ngăn cản cô rồi nói tiếp, “Nguyên nhân chính để ta và nó không vui là thời điểm nó thi lên đại học tự mình đề nguyện vọng. Khi đó công ty của ta có chút thay đổi, ta hi vọng nó tương lai có thể tiếp nhận công việc của ta, cho nên bắt buộc nó đi học ngành thương nhân, nhưng nó nói nó không hứng thú với làm ăn.”

“Bởi vì anh ta thích chính là chụp ảnh.” Cô biết hẳn rất thích công việc chụp ảnh, mỗi tấm đều cẩn thận chọn bối cảnh.

“Không sai. Sau khi lên đại học, một mình nó chuyển ra ngoài ở, kiêm dạy kèm tại nhà kiếm tiền sinh hoạt phí, nó chưa từng giơ tay xin ta một đồng tiền, khoảng cách với bác cũng càng lúc càng xa. Sau nó lại đi làm nhiếp ảnh gia, cùng ta hoàn toàn đoạn tuyệt, từ đó trở đi nó không trở về căn nhà này.”

Tiêu lão tiên sinh nhẹ nhàng nói lại chuyện cũ, trong đó có đau thương có nhớ nhưng tất cả đều nói hết, ông giống như có thể nhìn thấy Tiêu Tử Uy năm đó trẻ tuổi nóng tính, lớn tiếng nói “Tôi sẽ không trở về, không bao giờ . . . trở lại nơi này” .

“Hiện tại anh ấy đã trở lại, các người có thể bắt đầu lại từ đầu.” Hạ Vũ Thần mang theo nụ cười khích lệ nói.

“Là cháu làm cho nó trở lại .” Ông cảm kích nhìn cô.

“Cháu không có khả năng lớn thế, bác quá đề cao cháu rồi.” Cô lắc đầu.

Động lực lớn nhất thúc đẩy Tử Uy về nhà là Tiêu phu nhân, mẹ của hắn. Hắn đã nói hắn vì bảo vệ địa vị của mẹ hắn ở “Di Viên” mới về nhà.

Điểm này cô chưa từng quên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

“Không, bởi vì yêu cháu nên nó mới chịu ở lại, cho dù nó hận ta, hận cái nhà này nó vẫn trở lại.”

“Tiêu bá bá, đừng nghĩ như vậy, Từ Úy một chút cũng không hận ngài. Anh ấy rất quan tâm ngài, chẳng qua nó không biết làm sao biểu đạt tình cảm mình.” Dù sao cũng cha con huyết thống, ở đâu ra cừu hận.

“Bác không dám hy vọng xa vời nó sẽ tha thứ bác.”

“Nói cho anh ấy biết! Đem tất cả chuyện nói cho anh ấy biết, bao gồm chuyện bác bị bệnh, chuyện trong lòng bác nghĩ.” Nếu không đem chuyện làm sáng tỏ, trong lòng cô cũng vô cùng đau khổ cùng khó xử.

“Bác chỉ sợ nó sẽ không nghe.”

“Thử một chút xem, không thử sao biết sẽ không thành công?” Cô không muốn tiếp tục lừa gạt Từ Úy.

“Sau này hẳn nói.”

Hạ Vũ Thần còn muốn nói tiếp, đột nhiên đi Dung đi vào thông báo Chu Bá Tĩnh tới chơi.

“Không gặp! Đuổi nó đi, sau này không cho mở cửa đón nó vào!” Tiêu lão tiên sinh tức giận quát.

“Nhưng . . . .”

“Đi Dung, để tôi đi, đi đưa lão gia trở về phòng nghỉ ngơi.” Hạ Vũ Thần xung phong nhận việc đi đón vị khách đáng ghét kia

“Vũ Thần. . . . .”

“Không sao đâu.” Hạ Vũ Thần nở một nụ cười với Tiêu lão tiên sinh.

“Chu tiên sinh.” Hạ Vũ Thần đi tới phòng khách, lập tức thấy Chu Bá Tĩnh quần áo lờ lợt. Mặc dù ghét nhưng cô vẫn phải tiếp đón hẳn.

“A! Mợ nhỏ!” Chu Bá Tĩnh đứng lên.

“Xin đừng gọi tôi như vậy, hay gọi tôi là Hạ tiểu thư đi. Mời ngồi.” Hạ Vũ Thần một mình ngồi xuống ghế sa lon.

“Không được, không được, tôi làm sao có thể không lễ phép như thế!” Hẳn chọn vị trí gần phía cô ngồi xuống.

“Cậu quá khách khí.”

“Tôi là cháu ngoại, về tình về lý cũng nên xưng như thế.” Hẳn cố ý nịnh hót.

.....

“Chu tiên sinh tôi có chuyện gì không?” Hạ Vũ Thần không nhịn được hỏi.

“Cũng không có chuyện gì đặc biệt, mẹ tôi hôm nay sức khỏe không tốt lắm, cho nên giao cho tôi đến xem sức khỏe cậu có khá hơn chút nào không?” Hẳn cười mê đắm, nghĩ thâm tuổi cậu cũng một xấp đấy, còn có thể lấy được tiểu y tá tuổi còn nhỏ vậy về làm vợ, thật có điểm phúc.

“Tiêu bá bá rất tốt, trước mắt cũng không lo ngại, hiện tại ngài ấy đang nghỉ ngơi, cậu tốt nhất đừng đến làm phiền ngài ấy.” Cô nghĩ thầm nói như vậy, hẳn chắc sẽ biết khó mà lui đi!

“Đừng! Không làm phiền cậu, không làm phiền cậu.”

“Nếu như không có những chuyện khác, ta trước xin lỗi không tiếp được.” Cô rút cuộc biết tại sao Tiêu bá bá cùng Từ Úy chán ghét hai mẹ con bọn họ.

“Tiểu —— ách, Hạ tiểu thư!” Hân gọi ở cô.

“Còn có chuyện gì?”

“Có chuyện tôi nghĩ phiền đến cô.”

“Xin nói.”

“Cậu những ngày qua bị bệnh nằm trên giường, công ty đã thật lâu không có đến sao?” Hân thử thăm dò hỏi.

“Ừ.” Cô gật đầu.

Chu Bá Tinh cho rằng Hạ Vũ Thần vừa trẻ tuổi vừa ôn thuận, đối với chuyện của công ty một chữ cũng không biết, hân sẽ rất dễ nói chuyện.

“Như vậy xin cô chuyển cáo với cậu, nói tôi rất muốn thay cậu quản lý công ty trong lúc cậu đang dưỡng bệnh, công ty cũng không thể một ngày không chủ!” Hân ám hiệu hân rõ ràng rồi chứ!

Lại vì tiền! Hạ Vũ Thần thật chịu đủ rồi. Trong mắt hai mẹ con bọn họ chỉ có tiền sao?

“Chuyện này tôi không rõ, Tiểu bá bá cũng chưa từng đề cập qua. Cậu có muốn thì cứ hỏi thẳng Từ Úy, hân là con trai Tiểu bá bá, nên sẽ biết nhiều hơn ta, cậu thấy thế nào?”

“Không, không cần!” Hân mới không muốn chọc tới anh họ đáng sợ kia, lần trước hân đã chịu đủ, hân không muốn đầu thêm một lần nữa.

“Thật không cần? Từ Úy mới vừa trở lại, tôi sẽ gọi hân xuống nói chuyện với cậu, thế nào?”

“Không cần! Thật không cần.” Hân vội vàng đứng lên đi ra ngoài, “Tôi đột nhiên nhớ tới tôi ở nhà có chuyện nên đi trước, tạm biệt.”

“Ta đây sẽ không tiễn.”

Làm ác mà không có can đảm! Hạ Vũ Thần xoay người muốn đi xem Tiểu lão tiên sinh, đột nhiên phát hiện có người đang đứng ở cửa thang lầu nhìn cô.

“Từ Úy!”

Sau khi Chu Bá Tinh đi, Tiểu Từ Úy giống như trận gió kéo Hạ Vũ Thần lên lầu.

Hân không lịch sự kéo cô ném vào trong phòng hân.

“Từ Úy, anh đang làm gì? Nếu bị người khác thấy chúng ta. . . . . thì nói gì bây giờ?” Cô rất khẩn trương đẩy hân.

“VẬY em cũng đang làm gì? Em không biết Chu Bá Tinh là người nổi tiếng vô lại xấu xa sao?” Bộ dạng hân thoát nhìn vô cùng tức giận.

“Anh đang nói gì!” Thật là, lại gà nói với vịt.

“Vừa nói vừa cười với tên khốn kiếp đó! Em điên rồi sao? !” Hân rất tức giận, một chút dấu hiệu hết giận cũng không có.

“Kia chẳng qua là lễ phép hân huyền mà thôi.” Nếu như không phải cô đã hứa với Tiểu bá bá, cô sẽ mặc kệ loại người kia!

“Thật không? Ánh mắt nó nhìn em giống như muốn nuốt em vào bụng, anh hân không được móc hân ra!” Hân hung dữ nói.

“Đừng nói nhảm.”

“Hứa với anh, lần sau —— không, không có lần sau, sau này tuyệt đối đừng một mình nói chuyện riêng với thằng đó, hân so với chuột càn không đáng tin!” Vừa nhìn thấy cô và Chu Bá Tinh ở trong phòng khách, lòng hân cũng nhói lại.

Không phải hân không tin cô, hân không yên lòng chính là tên Chu Bá Tinh kia giống như con hồ ly giả hoạt, ai biết nó bất ngờ đánh ra chiêu gì, tốt nhất vẫn cẩn thận đề phòng.

“Anh tại sao giận giữ thế?” Cô nhẹ nhàng dựa vào hân, ngón tay lơ đãng chơi treu đùa nút áo sơ mi trên hân.

Hân thở dài một hơi, cầm tay cô nói: “Anh bị ghen tị làm cho đầu choáng váng”

Cô khẽ nở nụ cười, cảm giác ngọt ngào tràn vào người, “Chuyện này có gì ghen tị?”

“Anh không có cách.” Hân đưa tay ôm cô, “Vừa nhìn thấy em nói chuyện đùa với người đàn ông khác, anh đã không chế không được.”

Cô nói không cảm động là gạt người, thỉnh thoảng làm cho hân khẩn trương cũng tốt, ha ha ăn dấm, thân thể sẽ khỏe mạnh.

“Em yêu anh.” Cô chủ động khề hôn môi hắn, “Chỉ yêu anh.”

Tiêu Từ Úy giờ tay lên, ngón trỏ từ trán trơn bóng lướt đến sống mũi, đi tới môi đỏ căng mọng, nhẹ hôn lên khóe môi cô.

“Ừ. . . . . Từ Úy, yêu em.” Khêu gọi xúc giác, cơ thể cô khát khao hắn, “Em muốn anh ôm em.”

“Đây không phải chuyện anh đang làm sao?” Ngón tay tà ác từ từ kéo đi lớp áo, tiếp theo thuận lợi cởi nó ra.

Âu phục đáng thương bị chủ nhân không chút lưu tình vứt xuống trên sàn nhà.

“Từ Úy. . . . .”

“Hừ, đừng nói chuyện.”

Tiêu Từ Úy quả nhiên không tốn nhiều lời lẽ, trực tiếp hành động, bàn tay to dao động chung quanh thân thể xinh đẹp. . . . .

“Anh yêu em.” Hắn cảm xúc ngổn ngang nói.

Nhưng có một ngày, cô cũng sẽ trở thành mẹ kế của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Sáng hôm sau Tiêu gia không được an bình, nguyên nhân thì ra hai người Tiêu Mỹ Châu cùng Chu Bá Tĩnh không mời mà tới.

“Thơm quá! Tôi hình như ngửi được mùi cháo trứng muối thịt nạc, không biết tôi có vinh hạnh cùng dùng một chén?” Tiêu Mỹ Châu nghênh ngang đưa con trai đến “Dì Viên”, vừa lúc gặp bọn họ đang ăn sáng.

“Dạ được, tôi lập tức đi chuẩn bị.” Dì Dung không dám đắc tội, cung kính nói.

“Múc thêm cho tôi một chén!” Chu Bá Tĩnh da mặt dày kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Hạ Vũ Thần, mê đắm ngó chừng cô.

“Dì dung, nơi này không có chuyện của dì, đi xuống.” Tiêu lão tiên sinh nói rõ.

“Nhưng. . . . .”

“Không cần múc cháo, tôi không muốn lãng phí cháo cho hạng người như thế.” Tiêu lão tiên sinh nhìn trừng trừng em gái cùng cháu ngoại trai. Hai người kia quả thật giống như quỷ hút máu, muốn vứt cũng vứt không được.

“Đại ca, anh nói vậy em rất đau lòng! Chúng ta ở xa tới thăm anh, ngay cả ăn chén cháo cũng không được sao?” Tiêu Mỹ Châu không khách khí lấy tay bốc lên chút thức ăn trên bàn bỏ vào trong miệng ăn.

“Cô muốn gì tôi còn không nhìn ra sao?” Dù sao cùng chung huyết thống, tại sao có người không biết đạo lý thế chứ.

“Em nào có ý gì? Đại ca, anh đừng có hiểu lầm em, em quan tâm anh xuất phát từ trong lòng, chứ không giống một số người muốn đèo cao.” Bà vừa nói còn vừa dùng ánh mắt khinh thường nhìn sang Hạ Vũ Thần, nói rõ bà không vừa mắt con nhóc kia.

“Sao? Vậy em cùng con trai bảo bối của em hai ba ngày lại chạy đến chỗ ta làm gì, không phải chờ ta chết, sau rồi chia tài sản của ta sao?” Tiêu lão tiên sinh một chút cũng không kiêng kỵ, nói ra chuyện mọi người đều hiểu.

“Ồi! Phi phi phi! Không nên nói những lời xấu đó, thân thể anh hai rất tốt, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt sẽ khỏe mạnh lại như xưa.” Bà khoa trương kéo cao thanh âm giống như sợ người khác nghe không được.

“Đúng vậy, đúng vậy, cậu là người tốt, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.” Chu Bá Tĩnh cũng bắt chước nịnh bợ theo.

Hai mẹ con phối hợp vô cùng ăn ý, một người nói ra người kia sẽ hòa theo.

“Yên tâm, ta còn chưa chết được, cho dù ta thật chết, hai người các người cũng không được chia nửa xu.” Di chúc ông đã sớm chuẩn bị.

“Anh hai, anh đến giờ vẫn cho em là người thích tiền? Em chỉ lo lắng cho anh thôi!” Tiêu Mỹ Châu lo lắng nói: “Tài sản Tiêu gia lớn như thế, nếu tương lai anh lỡ như xảy ra bất trắc, sự nghiệp sẽ do ai tiếp quản!” Tốt nhất là giao cho bà nha!

“Công ty có chuyên gia quản lý, không cần cô quan tâm”

“Nhưng dù sao bọn họ vẫn là người ngoài!”

“Vậy thì giao cho con trai ta.”

“Anh cũng biết tính tình của thằng nhóc Từ Úy, lòng của hắn toàn bộ dán vào nhíp ảnh, hắn đối với chuyện làm ăn công ty một chữ cũng không biết, huống chi hắn sớm đã nói hứng thú với chuyện làm ăn, giao công ty cho nó vậy sẽ rất nguy hiểm!” Bà không sợ thiên hạ nổi loạn dùng lời gièm pha, dù sao cha con bọn họ bất hòa ai mà không biết.

“Ta đâu nói để lại toàn bộ cho Từ Úy.” Tiêu lão tiên sinh nhàn nhạt nói.

“Đại ca, anh có ý gì?” Chẳng lẽ anh hai ngoại trừ Từ Úy còn đưa con riêng khác? !

“Tương lai ta chết, gia sản sẽ giao cho Vũ Thần toàn quyền xử lý.” Thái độ Tiêu lão tiên sinh cực bình tĩnh tiếp tục ăn cháo, tựa như đang nói chuyện phiếm.

“Cô ta? Tại sao là cô ta?” Tiêu Mỹ Châu lập tức lộ ra bản tính, giương nanh múa vuốt gầm thét.

Hạ Vũ Thần giống như trước không hiểu. Cô cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Tiêu bá bá nói chuyện này.

“Bởi vì cô ấy rất nhanh sẽ trở thành vợ ta, cô ấy so với cô còn có quyền thừa kế hơn!”

“Anh hai, anh thật là! Em còn tưởng rằng . . . .” Dù sao gần đây không nghe nói chuyện gì nên, bà còn tưởng rằng anh bà nói giỡn. Tuổi cũng một xấp đấy, còn cưới với chả cưới!

“Không sai, ta cùng Vũ Thần quyết định tháng sau kết hôn.” Ông liếc sang Vũ Thần, thấy con bé không có bối rối. Rất tốt.

“Tháng sau? Nhanh như vậy?”

Tiêu Mỹ Châu cùng Chu Bá Tĩnh cùng trừng to mắt, không thể tin.

“Tương lai tài sản của ta sẽ do Vũ Thần cùng Từ Úy cùng chung thừa kế, nếu như Từ Úy muốn bỏ, sẽ do Vũ Thần hoặc con của cô ấy thừa kế.”

“Con? !” Lại thêm một tin tức kinh hãi, bọn họ đồng thời nhìn về phía bụng Hạ Vũ Thần.

“Các người có thể nói chúc mừng ta, sau đó trở về nhà.”

“Chúc. . . . . Chúc mừng, đừng quên mời chúng em uống rượu mừng nhé anh hai.” Tiêu Mỹ Châu khó khăn nặn ra lời chúc. Muốn bà gọi một cô bé nhỏ hơn bà hai mươi tuổi là chị dâu, bà thật sự làm không được.

“A! Anh họ!” Chu Bá Tĩnh kêu lên.

Tiêu Từ Úy về mặt âm trầm đứng ở cửa thang lầu, không nói một lời nhìn bọn họ chằm chằm.

Hạ Vũ Thần lo lắng hắn lại muốn xung đột với Tiêu lão tiên sinh.

“Từ Úy, bố của anh nói muốn cùng Hạ tiểu thư. . . . .” Tiêu Mỹ Châu bận rộn dậm thọc.

“Tôi nghe được.” Tiêu Từ Úy ánh mắt lạnh như băng nhìn về Hạ Vũ Thần. “Tôi sẽ không chúc mừng các người.” Hắn xoay người đi ra cửa .

Hạ Vũ Thần giống như bị hấn giáng một cái tát. Cô thật không biết mình đang làm gì

Tuy chỉ giả bộ tổ chức hôn lễ, nhưng trong nhà cũng bắt đầu chuẩn bị, Hạ Vũ Thần mỗi ngày đều bận rộn, nào thử lễ phục, trang điểm, chụp hình, khó được gặp Tiêu Từ Úy một lần.

Cho dù thấy không phải bên cạnh bọn họ còn một đồng bạn bè đến chúc mừng sao, chính là ông chủ công ty áo cưới hoặc quản lý tiệm châu báu đưa mục lục để cô chọn trang sức đeo tay dùng trong hôn lễ, hai người bọn họ căn bản không có cơ hội nói một câu.

Tiêu Từ Úy cũng đang hờn dỗi, sắc mặt mỗi ngày đều khó coi, làm cho người ta sợ hãi.

Nhấn nại đến giới hạn, hắn thật không muốn nhịn tiếp nữa.

Buổi trưa hắn làm việc xong trở về nhà, chỉ thấy Hạ Vũ Thần một mình ở trong phòng khách đang sửa sang lại cho bố hắn.

Hắn rón rén từng bước đến gần, từ phía sau ôm lấy cô.

.....

“À!” Hạ Vũ Thần bất thành linh bị người ta ôm sợ hết hồn, trong nhà không có người khác, chẳng lẽ là. . . . .

“Là anh.”

Tiếng nói âm trầm quen thuộc từ sau lưng cô truyền đến.

“Từ Úy, mau buông, nếu để cho người khác thấy không được đâu?” Cô muốn tránh thoát vòng ôm của hắn, nhưng hắn không chịu buông tay ngược lại ôm càng chặt.

“Bọn họ muốn nghĩ gì thì nghĩ, anh không quan tâm.” Hắn quay cô lại, để cô đối mặt với hắn, “Anh hiện tại muốn có em!”

“Anh điên ư!” Cô che lại miệng hắn, “Anh cho rằng anh đang ở đâu?” Cô khấn trương hết nhìn đông tới nhìn tây, sợ bộ dạng hiện tại của bọn họ bị người ta nhìn thấy.

“Còn như vậy nữa, anh thật sẽ điên đấy!” Hắn kéo ra tay cô, nắm thật chặt trong tay mình.

“Từ Úy, đừng như vậy!”

“Vậy em muốn anh thế nào? Cái gì cũng không làm, trơ mắt nhìn em gả cho người đàn ông khác, hơn nữa người đàn ông kia còn là bố anh! Chẳng lẽ thật phải đợi em vào Tiêu gia, trở thành mẹ kế của anh? Đến lúc đó anh còn cách gì có được em?”

Ai có thể hiểu trong lòng hắn đau khổ cỡ nào? Đã yêu một cô gái sắp trở thành mẹ kế mình, hắn không thể cùng người khác chia sẻ vui sướng, chỉ vì tình yêu bọn họ không được người đời thừa nhận, hắn thậm chí chịu lương tâm khiển trách đoạt người yêu của bố hắn.

Những chuyện này cô có biết không?

“Từ Úy, đừng nói như vậy, em có nỗi khổ tâm của mình!” Cô nhận ủy thác của người khác, hơn nữa đồng ý không nói cho bất luận kẻ nào, hôn lễ bất quá chỉ là giả thôi, cô không yêu cầu xa vời hắn có thể khoan dung, nhưng ít nhất hắn phải tin tưởng lòng cô!

“Còn anh thì sao? Ai tới thông cảm nỗi khổ của anh?” Trán của hắn dán lên cô, khẽ sờ nói: “Anh yêu em, nhưng không thể có em đây là đạo lý gì?”

“Không, anh có em, có tất cả của em bao gồm lòng, linh hồn của em. . . . . Thân thể của em chỉ thuộc về anh.” Hắn là người duy nhất cô yêu.

Hắn ôm chặt lấy cô, ở bên tai cô nói nhỏ, “Anh rất nhớ em.”

“Em cũng vậy.” Mặt cô áp vào lồng ngực cường tráng của hắn, cảm giác giờ khắc này thật ấm áp.

Kế tiếp bốn cánh môi lập tức quấn giao chung một chỗ, ngôn ngữ còn ý nghĩa. Chiếc lưỡi nóng ước tiến vào trong miệng lật quấy, yêu cầu cuồng nhiệt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

“Anh rất thích mùi thơm trên người em” Tiêu Từ Úy hôn lên cằm cổ trắng của cô, hai tay khấn cấp đưa vào bên trong áo sơ mi vuốt ve vùng bụng phẳng lì.

“Từ Úy, không nên, nơi này là phòng khách!” Cô kéo tay hắn ra.

“Có quan hệ gì? Dù sao hiện tại không có ai ở nhà.” Hắn không quan tâm, một lần nữa ôm cô vào trong ngực.

Nói không sai, “Nhưng ——”

“Ba anh không phải được di Dung đưa đến bệnh viện tái khám sao? Sẽ không nhanh trở về ư.” Hắn tận mắt thấy ba hắn lên xe mới đi vào.

“Nhưng ——”

“Đừng nhưng nhĩ gì nữa,nói thêm câu nữa anh sẽ phạt em cả ngày nay không cho mặc quần áo vào.” Hấn ôm cô ngã lên ghế sa lon màu đen,hai người chen chúc chung một chỗ.

“Tư Ủy. . . . .”

“Anh ở chỗ này.”

Trêu chọc ngực áo lót của cô. . . . .A

.....

“Bảo bối,ôm em cảm giác thật quá tốt.” Tiêu Tư Ủy nhẹ xoa lên sống lưng tròn mịn của Hạ Vũ Thần,bọn họ vừa mới trải qua cuộc hoan ái hao tổn quá nhiều tinh lực nhưng cảm giác tốt vô cùng.

“Anh nhanh lên một chút!” Cô vội vội vàng vàng rời khỏi ngực hấn,nhặt lên quần áo tán loạn trên mặt đất ném cho hấn, “Mau mặc quần áo vào.”

“Em đừng khăn trương có được không? Hiện tại trong nhà không có ai.” Hấn vẫn hôn môi cô,mập mờ nói: “Chỉ có hai chúng ta.”.

“Nhưng bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể trở lại,không thể để bọn họ thấy bộ dạng chúng ta thế này.” Cô gài xong nút áo sơ mi,nhưng tìm không được quần lót,vứt đi đâu rồi?

“Hình dáng ra sao?” Hấn xấu xa ôm cô nằm lại trên ghế sa lon,vuốt ve khu cảm tam giác vẫn còn ẩm ướt.”Bản thân anh lại yêu thích bộ dạng hiện tại,Adam cùng Eve trong vườn địa đàng cũng không vui vẻ bằng chúng ta.”

Chỉ ôm cô thôi đã làm hấn có phản ứng,làm sao cũng không muốn buông cô ra,cô dịu dàng,cô đáng yêu đã xâm nhập sâu vào trong lòng hấn làm hấn không thể kiềm chế.

“Đến lúc nào rồi,anh còn khua môi múa mép!”Cô thật rất muốn mắng hấn,nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hấn,tức giận gì cũng không còn,thật bị hấn làm hư.

“Thật quá tổn thương lòng anh,anh cố gắng về sớm để ôn tồn cùng em đây!”

“Anh ——”

“Được rồi, được rồi,cứ theo yêu cầu của em,tìm nơi không ai thấy làm thêm một lần.” Hấn về mặt cột nhà nói.

“Cái gì ,em nói vậy hồi nào? !” Cô tức giận nhéo trước ngực hấn.

Bàn tay to hấm nắm lại,đem toàn bộ quần áo ném cho cô, “Đón lấy.”

“Anh muốn —— a?” Còn chưa kịp nói,hấn đã ôm lấy cô,lên lầu trở lại gian phòng của cô,đặt cô nằm lên giường.

“Lần này,anh muốn làm từ từ,anh muốn ghé thăm mỗi một chỗ trên người em,để nóng ướt của em bao trùm anh.”

Cơ hồ cùng lúc hấn cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn,mút thật sâu cánh môi mềm mại.

“Vũ Thần,anh muốn hôn em,mở miệng cho anh nào bé con.” Hấn dụ dỗ, “Anh muốn hôn mọi góc ngách trong miệng em,hôn tất cả trên dưới trên người em”

Khi cô hé miệng,hấn lập tức đem lưỡi đưa vào trong miệng cô thăm dò,mút lấy chất lỏng ngọt ngào,dẩy lên dục hòa trong hai người.

“Tư Ủy ——”Cô bị hôn đến cả người không còn chút sức lực nào.

Hấn cỡi xuống áo lót trên người cô,đem bà tay nhỏ bé của cô đặt lên ngực hấn.

“Sờ anh.” Hấn ra lệnh.

Bàn tay nhỏ bé lập tức dao động qua lại trên lồng ngực cường tráng. . . . .

.....

Tiêu Mỹ Châu cùng Chu Bá Tinh cơ hồ ngày ngày tới cửa tới âm ỉ,làm cho mọi người gà chó không yên,quả thực mệt mỏi vô cùng.

Hạ Vũ Thần cũng muốn bọn họ bớt đi khí lực đừng tới quấy rầy Tiêu lão tiên sinh nghỉ ngơi nữa,nhưng dù sao bọn họ cũng thân nhân của ông ấy nên cô chỉ dám nghĩ.

“Anh hai ——” Tiêu Mỹ Châu người chưa tới lời đã tới trước.

“Các ngươi lại tới làm gì?” Tiêu lão tiên sinh sắp bị bọn họ phiền chết.

“Haizz,anh hai,em cùng Bá Tĩnh đặc biệt đến thăm anh? Còn nữa,chúng ta đã chuẩn bị một phần quà tặng cho—— ách,em nói là Hạ tiểu thư.” Cô lấy lòng tựa như thổi phồng gói quà được gói tinh xảo, “Chúc hai người kết hôn vui vẻ.”

“Không cần các ngươi giả mù sa mưa,lấy về,chúng ta không hoan nghênh lời chúc phúc của các ngươi,cũng không thể nhận món đồ kia.” Ông nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái.

“Cậu,cậu tại sao nói như thế,đây là ý tốt của mẹ con!” Chu Bá Tĩnh cũng chen vào.

“Nhưng anh hai này,chiếc vòng ngọc thượng đẳng này em dùng không ít tiền đấy—— Ack” Bà ngại ngừng cười, “Em cũng dùng không ít tâm lòng để chọn lựa nha.”

“Hừ!” Tiêu lão tiên sinh chẳng thèm ngó đây xe lăn đi, “Các ngươi đang chúc tết sao?”

“Hả? Cậu,năm mới còn chưa tới mà!” Chu Bá Tĩnh phản ứng theo trực giác nói.

“Đàn!” Tiêu Mỹ Châu đánh một cái vào đầu con trai, “Ông ấy đang mắng chúng ta!”

“Sao!” Hấn chột hiểu rõ.

“Trong lòng các ngươi nghĩ gì,ta đã sớm biết cũng hiểu rồi.” Tiêu lão tiên sinh cười lạnh nói.

“Anh hai,anh đừng nói khó nghe vậy chứ?Em là em gái ruột của anh,Bá Tĩnh cũng là cháu ngoại trai của anh,chứ đâu phải người ngoài lai lịch không rõ.” Tiêu Mỹ Châu không ngừng lặp lại,bọn họ là người thân của ông,chân chính máu mủ tình thâm.

“Đừng vậy! Cậu.” Chu Bá Tĩnh lại bắt đầu hò theo.

“Nói nhảm thì không cần nói nữa,mấy ngày qua ta còn nghe không rõ sao,lại vì tiền?” Ngoại trừ tiền ra ai lại không ngại cực nhọc,không sợ mưa gió, ngày ngày tới cửa nịnh bợ một ông lão tính tình cổ quái?

“Anh hai,em chỉ vì sức khỏe của anh! Anh có biết Hạ Vũ Thần kia đến từ nơi nào không?Nếu như đem tất cả tài sản để lại cho cô ta,không biết sau này cô ấy có phá hủy tâm huyết của anh không.”

“Nói hồi lâu,không phải vẫn chú ý đến tài sản của ta sao,tôi còn chưa có chết,các ngươi đã ước gì ta không vào quan tài nhanh hơn một chút sao?” Ông đã sớm nhìn thấu bọn họ muốn gì.

“Haizz ,cậu,chỉ phòng ngừa trước thôi!” Chu Bá Tĩnh thật miệng chó không mọc ra ngà voi.

“Ta đã sớm nói rất rõ ràng,tất cả tài sản của ta đều để lại cho Vũ Thần cùng Từ Úy,để bọn họ cùng chung xử lý.Muốn tiền tìm bọn họ,ta không thể làm chủ,trên di chúc giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng.”

Đây là đạo lý quái quỷ gì,tiền do hấn kiếm mà không thể tự mình làm chủ?Cô tin hấn mới là lạ! Bất quá bây giờ cô sẽ không chọc cho hấn ghét. Tiêu Mỹ Châu tự cho thông minh nói sang chuyện khác.

“Nếu không,để cho Bá Tĩnh đến làm tại Tiêu thị,góp anh giải quyết công việc,đại ca cũng có thể yên tâm dưỡng bệnh,phải không anh hai?” Không thể mở tiền trong người ông lão này,đến Tiêu thị ngao du cũng vậy thôi.

“Đừng vậy! Cậu,bất kể công việc gì, cháu nhất định sẽ toàn lực ứng phó.” Ít nhất hấn cũng phải ngồi chức quản lý.

“Đừng hỏi ta,ta không thể làm chủ.” Tiêu lão tiên sinh vẫn như cũ.

“Anh hai!” Tiêu Mỹ Châu tức điên, “Anh bị tiểu hồ ly tinh Hạ Vũ Thần kia cho uống thuốc gì sao? Ngay cả em ruột của mình còn không tin,còn đem cả đồng tiền giao cho cô ta,ngay cả Từ Úy cũng bị con bé mê đến đầu óc choáng váng.”

“Không sai,cậu,anh họ cùng mẹ tựa hồ có quan hệ mập mờ không thể cho ai biết,có lẽ bọn họ đang muốn bắt tay đoạt lấy tài sản của cậu đấy.” Chu Bá Tĩnh lăm mồm thêm nắm thêm muối.

“Nói hươu nói vượn! Không có chuyện hoang đường đấy!” Tiêu lão tiên sinh tức giận vỗ mạnh vào tay vịn xe lăn.

“Thật đấy,cháu tận mắt nhìn thấy hai người bọn họ vừa nói vừa cười ra khỏi công ty anh họ,còn ngồi chung xe anh họ,rất thân mật,không biết muốn đi đâu sung sướng đấy!” Chu Bá Tĩnh nói sinh động như thật.

Nhưng hấn thật sự thấy được.Ngày đó sau khi hấn rời khỏi phòng làm việc của anh họ,đang muốn đón xe về nhà,thì thấy Hạ Vũ Thần tìm Từ Úy, chỉ chốc lát sau hai người bọn họ cùng nhau rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 22

“Người nói nhầm, ta lập tức gọi cảnh sát.” Tiêu lão tiên sinh giận đến cả người run rẩy. Mặc dù ông muốn tác hợp Từ Úy cùng Vũ Thần, nhưng ông không cho phép có người nói xấu danh dự của bọn họ.

“Đứng! Anh hai, hiện tại báo cảnh sát tới gõ mặt nạ của con hồ ly tinh Hạ Vũ Thần, trông qua được mặt của em sao, không có cửa đâu!” Tiêu Mỹ Châu còn đặc ý từ cho là đúng.

“Theo cháu thấy phải bắt anh họ đến đối chất, nếu không cô ta sẽ không thừa nhận.” Chu Bá Tĩnh còn nói thêm.

“Nói đúng! Đi tìm Từ Úy đến!”

“Đi ra ngoài!” Tiêu lão tiên sinh thờ ơ gấp không ra hơi, sắc mặt trắng bệch, tay run rẩy. “Cút ra ngoài cho ta!”

“Anh hai, anh làm sao nữa?”

“Đừng để cho ta. . . . . Nhìn thấy —— các người!” Khó khăn nói xong, sắc mặt của ông cũng chuyển sang xanh mét, không ngừng thờ ơ gấp.

“Mẹ, cậu không phải đang tái phát bệnh chứ?”

“Mẹ làm sao biết, mẹ cũng không phải là bác sĩ!”

“Nhưng chúng ta còn chưa có được tiền đây!”

Lúc này, Hạ Vũ Thần vọt vào. “Xảy ra chuyện gì?” Cô không nên để cho Tiêu bá bá một mình đối mặt hai mẹ con kia.

Tiêu lão tiên sinh vươn bàn tay run rẩy về phía cô, giống như có lời muốn nói.

Hạ Vũ Thần vội vàng cầm tay hắn. “Đừng nói chuyện, trước mau uống thuốc.” Cô lấy ra bịch thuốc luôn đem bên người cho ông uống, hơn nữa lập tức gọi điện thoại cho bác sĩ Hứa.

“Bác sĩ Hứa, mời ngài lập tức tới ngay, Tiêu bá bá lại tái phát, rất nghiêm trọng. . . . . Ừ, tốt, tôi biết rồi.”

Cô cúp điện thoại lập tức nhìn về phía hai mẹ con về mặt vô tội, cả đời cô chưa từng giận đến như vậy, “Hai người rốt cuộc nói gì với ông ấy? Ông ấy không thể bị kích thích, các người sẽ hại chết ông ta!” Cô đẩy xe lăn tới, mắng: “Tránh ra! Đừng cản đường.”

Ý thức được đã gây tai họa Tiêu Mỹ Châu cùng Chu Bá Tĩnh lập tức kẹp cái đuôi bỏ trốn.

“Bác sĩ. . . . .” Hạ Vũ Thần đứng trước giường, một tắc cũng không rời.

Bác sĩ Hứa bận rộn cấp cứu Tiêu lão tiên sinh nằm trên giường bệnh.

“Tình huống không khả quan.” Bác sĩ Hứa lắc đầu.

“Vây——”

“Bệnh tình Tiêu lão vô cùng không ổn định, rất suy yếu, sợ rằng kéo dài không được bao lâu.” Hắn bắt đặc dĩ thờ dài, “Tốt nên báo cho Từ Úy, nếu muộn sợ không kịp nữa.”

“Tại sao có thể như vậy? Không nên như vậy.” Hạ Vũ Thần khổ sở khóc lên.

“Đừng khóc, cô đã sớm biết kết quả không phải sao? Hiện tại chúng ta chỉ có thể tận lực.” Bác sĩ Hứa vỗ vai an ủi cô.

“Bác sĩ, bệnh nhân đã tỉnh.” Y tá nói.

“Ông Tiêu!”

“Tiêu bá bá!”

Tiêu lão tiên sinh mở hai mắt ra, cổ hết sức giờ bàn tay đang truyền nước biển, “Bác sĩ, ta có ít lời cần nói với Vũ Thần.”

“Đừng nói quá nhiều, ngày bây giờ cần nghỉ ngơi.” Bác sĩ Hứa quan tâm nói: “Ta ở bên ngoài.”

“Bác Tiêu, bác sĩ nói ngài cần nghỉ ngơi nhiều, có lời gì chờ ngài bình phục rồi hẵng nói.” Cô không phải đang an ủi ông, cô thật lòng cầu mong ông khỏe mạnh.

“Sức khỏe của ta ta tự mình biết, ta không được.” Hứa yếu ớt nói.

” Bác Tiêu . . . . .” Nước mắt của cô lại chảy xuống.

“Đừng khóc, cô bé ngoan, đây là đoạn đường mỗi người đều phải trải qua, ta một chút cũng không sợ.” Ông thở dài, “Chẳng qua chưa hoàn thành được tâm nguyện.”

“Tâm nguyện gì.”

“Chính là được Từ Uy tha thứ.”

Ông đột nhiên ho lên, ngay cả máu cũng ho ra ngoài, nhưng Hạ Vũ Thần không dám đem vết máu dính trên giấy để cho ông nhìn, cười vút xuống thùng rác.

“Nó và ta đấu nhau cũng hơn mười năm, ta hi vọng nó có thể tha thứ tất cả những gì ta đã làm, ban đầu ta chỉ . . . . Ta chỉ muốn tốt cho hần!”

“Hần hiểu tất cả, hần vẫn rất thương yêu ngài, chẳng không mở miệng nói mà thôi.”

“Thằng nhóc kia giống ta điểm này.” Ông cảm giác rất an ủi mỉm cười, “Mặc dù tính tình Từ Uy không tốt, bắt quá lòng dạ hiền lành, cháu phải thông cảm cho nó, bao dung nó.”

“Cháu biết.”

“Ta tiếc nuối nhất chính là không thấy được hai người đám cưới.” Ông biết được mình không thể chờ đến ngày đó.

“Tiêu bá bá, ngài sẽ được, chỉ cần ngài khỏe lại!”

“Ta nghĩ đã đến lúc, chúng ta đem mọi chuyện nói cho Từ Uy nghe, đừng để cho nó hiểu lầm con, ta mới có thể yên tâm đi.” Về chuyện kết hôn chắc làm nó khô sở bấy lâu nay.

Lúc này, cửa phòng khép hờ bị đẩy ra, đứng ngoài cửa chính là ——

“Từ Uy!”

Hạ Vũ Thần đi tới bên Tiêu Từ Uy.

Hần ngồi trên ghế sa lon sát cửa sổ, đem mặt chôn trong lòng bàn tay.

“Anh biết rồi?” Cô đến gần hần.

“Là bác sĩ Hứa bảo chị Dung gọi điện đến phòng làm việc báo anh biết, nói lão gia ngã bệnh, muốn anh nhanh trở về. Anh còn tưởng rằng chỉ bị chút bệnh, không nghĩ tới lại là. . . . . Ung thư gan thời kì cuối.” Hần ngẩng đầu nhìn về phía cô, trên mặt còn mang theo hai hàng nước mắt, “Em tại sao không nói sớm cho anh biết?”

“Bác Tiêu không muốn để anh biết, cũng không cho em nhắc tới.” Có rất nhiều lần cô muốn nói nhưng đến khoe miệng lại phải nuốt vào.

“Nếu như ông ấy chịu sớm nói cho anh biết, anh sẽ. . . . . sẽ không để hần thương tâm như vậy.” Hần hết sức ảo não nói.

Hạ Vũ Thần đau lòng ôm lấy vai hần, “Đây không phải lỗi của anh, không ai biết bệnh tình bác Tiêu đột nhiên chuyển xấu.” Bệnh Ung thư rất khó đoán chính xác.

“Đều do anh! Là anh làm cho ông ấy thất vọng, không muốn sống thêm nữa.” Mà hần phải thừa nhận bản thân đau lòng.

“Không phải như thế.”

“Vậy em nói cho anh biết nên làm thế nào?” Hần khổ sở nói.

“Bệnh bác Tiêu vốn rất nguy hiểm, tùy thời đều có thể. . . . . rồi đi, cho nên ông ấy mới muốn em giả làm vị hôn thê của ông, hơn nữa công bố tin tức chúng tôi kết hôn, mục đích là. . . . .”

“Muốn anh về nhà.” Hần nói tiếp thay cô

Hạ Vũ Thần gật đầu.

“Mà anh thật bị mù nhìn không thấy việc đã ràng thế, anh thật khốn kiếp!” Hai tay siết lại hấn tự đánh vào đầu mình.

“Không! Anh không phải.” Cô giữ chặt bàn tay đang tự làm tổn thương mình, dịu dàng nói cho hấn biết, “Anh là đứa con vừa hiền lành vừa hiếu thuận, hơn nữa còn là người tốt.” Cô ôm lấy mặt hấn, dịu dàng hôn lên làn nước mắt.

“Thật sao?”

“Đúng vậy.” Cô vừa nói vừa in nhẹ nụ hôn lên môi hấn “Anh là người đàn ông em yêu nhất.”

Tiêu Từ Uy ôm chặt lấy cô, giống như người rơi vào biển cả cố gắng ôm lấy khúc gỗ

“Ôm chặt em đi, Từ Uy, đừng buông tay.” Cô tựa vào trong ngực hấn chia sẻ nhiệt độ trên người hấn, lắng nghe tim đập của hấn.

“Sẽ không, anh vĩnh viễn cũng không buông tay.”

Cúi đầu xuống, khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, từng chút từng chút nhẹ mút, sau đó lưỡi hấn nhanh chóng lén vào, trêu chọc, dụ dỗ lưỡi cô cùng hấn triền miên, hấn mút lấy đầu lưỡi linh hoạt của cô, uống cạn mật ngọt trong miệng cô. . . . .

.....

Sau đó, hai người ôm chặt nhau, ai cũng không muốn buông ra đối phương trước.

“Lấy anh đi! Vũ Thần.” Giọng nói trầm thấp của hấn từ đỉnh đầu cô truyền đến, nghe có chút không thành thật.

“Ách?” Cô cảm thấy kinh ngạc. Kết hôn?

“Không phải vì hoàn thành tâm nguyện của bố, mà bởi vì anh yêu em.” Hấn yêu say đắm vuốt ve khuôn mặt tròn mơn của cô. “Anh không thể không có em, nhất là khoảng thời gian bố anh bị bệnh, anh mới hiểu rõ hơn thế sự vô thường, anh không muốn mất đi người mình yêu nữa.” Hiện tại hấn mới phải biết gái gì nên “Nắm ngay lập tức”.

“Từ Uy. . . . .” Trong lòng cô tràn đầy cảm động.

“Không nói lời nào anh sẽ cho em đã đồng ý!”

“Ghét! Cũng không cho em thời gian suy nghĩ!” Cô hờn dỗi dấm nhẹ lên ngực hấn.

“Được! Cho em suy nghĩ ba giây đồng hồ.”

“Tiêu Từ Uy!”

“Được hoặc không được, cũng phải cho anh một đáp án.” Hấn rất chân thành nói.

“Vậy anh phải nói thêm một lần nữa.”

“Nói gì? Gả cho anh?”

“Không phải là câu kế tiếp.” Cô cười lắc đầu.

Không trêu chọc cô nữa, hấn trút tất cả yêu thương, dịu dàng nói với cô: “Anh yêu em.”

“Em cũng vậy yêu anh.”

“Đáp án của em thế nào?”

Cô thoải mái cười, “Chúng ta kết hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Màn đêm buông xuống, Tiêu lão tiên sinh lại không đươ75c.

Tiêu Từ Uy và Hạ Vũ Thần một chút cũng không rời canh giữ bên giường chờ ông trở lại.

“Bác sĩ Hứa, ba tôi ông ấy. . . . .” Tiêu Từ Uy lo lắng hỏi.

Bác sĩ Hứa thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu, “Không còn thời gian, một lát nếu ông ấy có thể tỉnh lại, phải nghe ông ấy nói, đừng cùng ông ấy cãi vã.”

“Nếu. . . . . Bất tỉnh không dậy thì sao?” Đây là chuyện trong lòng hấn sợ nhất.

“Vậy thì ——”

Giống như nghe được tiếng gọi của bọn họ, Tiêu lão tiên sinh vào lúc này chậm rãi mở mắt, vẻ mặt tỉnh táo lạ thường, sắc mặt phớt đỏ, một chút cũng không giống gương mặt bị bệnh nặng, rõ ràng cho thấy dấu hiệu hồi quang phản chiếu .

Bác sĩ Hứa vỗ lên vai Tiêu Từ Uy, “Nắm chắc cơ hội!” Sau đó ông rời khỏi gian phòng.

“Từ Uy.”

“Con ở chỗ này.” Tiêu Từ Uy quỳ gối bên giường, cầm bàn tay bố mình.

“Vũ Thần.”

“Tiêu bá bá.” Hạ Vũ Thần cũng đi tới đầu giường, cầm một tay khác của ông.

“Ta không còn thời gian.” Ông thở hổn hển.

“Bố, đừng nói như vậy!” Tiêu Từ Uy kích động nói.

“Sức khỏe của mình ta biết rõ, để cho ta nói hết ——” Ông ho khụ khụ, một hơi thiếu chút nữa thở gấp không ra hơi.

“Bố ——”

“Từ Uy năm qua, bố con chúng ta chưa từng bình tâm tĩnh khí nói chuyện, không nghĩ tới sẽ gặp ở tình trạng này. . . . .”

“Bố, bố đừng nói nữa, chờ bố khỏe hơn, muốn giáo huấn con thế nào thì thế ấy, được không?” Tiêu Từ Uy mắt ngấn nước, miễn cưỡng nặn ra một khuôn mặt tươi cười khó coi.

“Hiện tại không nói, sau này sẽ không còn cơ hội.” Ông đem tất cả lực siết chặt tay con trai, “Đây là lần cuối cùng, con phải để cho ông già này cảm râm vài câu.”

“Bố ——”

Hạ Vũ Thần nắm ống tay áo Tiêu Từ Uy, ý bảo hấn đừng phản đối nữa .

“Từ Uy, Vũ Thần, sau khi ta chết, tất cả tài sản đều giao cho các con xử lý, muốn bán hay muốn quyền từ thiện, tùy các con xử trí.” Tiêu lão tiên sinh dặn dò.

“Bố, yên tâm đi, con sẽ xử lý thận trọng .” Hấn gật đầu.

Tiêu lão tiên sinh chuyển hướng sang Hạ Vũ Thần. “Vũ Thần, ta đây không có gì con trai ta giao cho cháu ta mới yên tâm, tính tình của nó vừa nóng vừa tùy hứng, con nên bao dung nó nhiều hơn.”

Hạ Vũ Thần gật đầu, nước mắt rơi như mưa.

“Từ Uy, con phải chăm sóc Vũ Thần thật tốt, con bé là cô gái tốt.” Hấn đặt tay hai người chung một chỗ.

“Con sẽ dùng cả cuộc đời này yêu cô, bảo vệ cô ấy.” Tiêu Từ Uy nhìn Hạ Vũ Thần, hứa hẹn nói.

“Đáng tiếc, ta không thấy được hôn lễ của của các con cùng cháu của ta.” Đây cũng là tiếc nuối lớn nhất đời này của ông.

“Bố ——”

“Từ Uy, con cứ đi theo lý tưởng của mình! Con không cần về công ty làm chuyện con không thích, bố sẽ không ép con. Con thích lĩnh vực nghệ thuật vậy thì sáng tạo thuộc tia sáng thuộc về con, cố gắng phát huy.”

“Con biết,con nhất định làm được.”

Khúc mắc nhiều năm rốt cuộc được hóa giải,nhưng lại dưới tình huống sinh ly tử biệt.

“Ta —— có thể. . . . . Yên tâm.” Nói xong tay ông cũng trượt xuống,ánh mắt chậm rãi nhắm lại.

“Bố,bố!” Tiêu Từ Uy lớn tiếng khóc la.

Hạ Vũ Thần ôm lấy hấn,sợ hấn quá mức kích động sẽ làm bị thương đến mình.”Bác Tiêu ra đi rất an tâm.”

“Không —— không —— anh còn có rất nhiều lời muốn nói với bố!” Hấn lung tay thân thể nằm bất động trên giường, “Bố,bố hãy tỉnh lại,con đang ở đây,bố hãy mở mắt nhìn con!”

“Từ Uy, đừng như vậy.” Cô căn bản không thể làm hấn nhúc nhích.

Tiêu Từ Uy kéo tay bố đánh vào trên mặt mình, “Bố,bố hãy đánh con!”

“Từ Uy.Anh bình tĩnh một chút.”

“Đây đều là lỗi của anh.” Lúc này,hấn đã rơi lệ đầy mặt. Tại sao? Tại sao phải đợi đến lúc này,hấn mới đồng ý để xuống kiệu ngao cùng cổ chấp của mình? Mà tất cả đã không còn kịp.

“Không,đây không phải là lỗi của anh,đây chỉ là ông trời đã an bài.” Cô giữ mặt hấn,bình tĩnh nói: “Quan trọng nhất hai người rốt cục”Giảng hòa” không phải sao? Bác Tiêu ở trên trời sẽ rất vui về.”

“Có thật không?”

“Đương nhiên là thật.”

Sau tang lễ của Tiêu lão tiên sinh,Hà luật sư tiếp nhận tuyên bố di chúc của Tiêu lão tiên sinh trước khi qua đời đã lập.

“Từ Uy,Tiêu lão đem toàn bộ cổ phần công ty và động sản,bất động sản cũng đều chuyển cho cậu,cậu có quyền xử lý tất cả.” Hà luật sư đem văn kiện di chúc Tiêu lão tiên sinh đã ký tên trả lại cho Tiêu Từ Uy.”Còn nữa,Tiêu lão có gửi một phần quỹ,là để dành cho Hạ tiểu thư .” Hấn đem một ... phần giấy tờ khác giao cho Hạ Vũ Thần.

“Tôi?” Hạ Vũ Thần không hiểu ra sao.

“Cái gì? !” Tiêu Mỹ Châu lên tiếng ồn ào, “Hà luật sư,ông nhất định nhìn lầm rồi,anh hai tôi vì con hồ ly tinh này thành lập quỹ gì đó? Tại sao có thể? Tôi không tin!”

“Chu phu nhân,xin yên lặng nghe ta nói xong.” Hà luật sư về mặt chán ghét nhìn về phía cô,hon nữa bắt đầu giải thích, “Khoản quỹ này thật ra có điều kiện,nhất định phải sau khi Hạ tiểu thư gả cho Từ Uy sinh được con nối dòng cho Tiêu gia mới có thể dùng.”

“Cho nên số tiền kia chẳng khác gì cho đứa con tương lai của Vũ Thần?” Tiêu Từ Uy hỏi.

“Đúng vậy,đây là lòng tốt của ông Tiêu.”

“Vậy chúng ta thì sao? Cậu có nói để lại cho chúng tôi bao nhiêu tiền không?Cổ phiếu? Phòng ốc?” Chu Bá Tĩnh không kịp đợi Hà luật sư tuyệt bố giải thích từng mục,đã tự mình đi đến hỏi phần trước.

“Thật xin lỗi,hoàn toàn không có.” Hà luật sư từ trong tay Chu Bá Tĩnh đoạt lại tất cả giấy tờ,lạnh lùng nói.

“Hoàn toàn không có? ! Có ý gì? Ông tốt nhất giải thích rõ cho ta !” Tiêu Mỹ Châu hung dữ vỗ mạnh bàn.

Bà đã gọi hấn một tiếng anh hai bao nhiêu năm,hôm nay hấn nhắc hai chân,thậm chí ngay cả một đồng tiền cũng không cho bà,lòng dạ thật ác độc!

“Ý chính là,trong di chúc Tiêu lão hoàn toàn không có nhắc đến tên hai vị,theo luật pháp quy định,các người không thể lấy được bất kỳ vật gì ông Tiêu để lại.” Hà luật sư giải quyết tất cả nói.

“Ông nói cho chúng ta biết,cậu một đồng tiền cũng không để lại cho chúng ta sao?” Chu Bá Tĩnh cuối cùng đành lên tiếng hỏi.

“Không sai.” Hiện tại Hà luật sư rốt cục hiểu tại sao Tiêu lão tiên sinh không để lại cho hai người này bất kỳ vật gì. Mẹ con bọn họ thật lòng tham không đáy.

“Làm sao có thể? ! Anh hai của tôi sẽ không vô tình đến một đồng cũng không cho tôi!” Tiêu Mỹ Châu chỉ tay ra,ánh mắt sắc bén trừng sang Hạ Vũ Thần,thất không hét to “Nhất định là cô đã động vào di chúc! Ta mặc kệ,ta muốn một phần tài sản của ta!Hà luật sư,ông nói với con hồ ly tinh này mau nhả tiền ra ,nếu không sẽ sống không tốt!” Bà nói lời độc ác.

“Bác,mời nói chuyện khách khí một chút!” Tiêu Từ Uy cũng nổi đóa. Nếu không phải Vũ Thần ngồi bên cạnh ngăn cản,hắn đã sớm đuổi hai mẹ con tham tiền kia ra ngoài.

“Khách khí? Ta đối với các ngươi đã đủ khách khí,ai không biết các ngươi nhân lúc anh hai ta bị bệnh qua lại.Cậu nha! Thế mà bị đồ đĩ này mê hoặc,nói không chừng anh hai bị nó hại chết.” Tiêu Mỹ Châu bắt đầu nói lung tung

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Bác,coi như tôi nể trọng trưởng bối,lần này không so đo với dì,nhưng đừng để cho tôi nghe được dì nói bất kỳ câu nào nhục nhã Vũ Thần,nếu không tôi không tiếc bỏ tiền kiện dì tội phi báng,Hà luật sư còn ở nơi này,tôi sẽ mời ông ấy làm chứng.” Tiêu Từ Uy cũng không phải dễ trêu . “Cậu còn coi tôi là dì cậu sao? Như vậy nói chuyện với ta? !” Tiêu Mỹ Châu khuôn mặt màu trắng gần như vận vẹo.

“Anh họ,đừng như vậy nha,có chuyện gì từ từ nói.” Chu Bá Tinh còn tự cho là đúng muốn thay mặt giảng hòa.

“Không có gì hay để nói,từ nay về sau,Chu gia các người không liên quan đến Tiêu gia chúng ta.” Hắn đã quyết định.

“Từ Uy,Cậu thật tàn nhẫn,còn dám nói lời này!” Tiêu Mỹ Châu không thể tin được nó dám đoạn tuyệt quan hệ với bà.

“Là dì ép tôi,đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy các người.” Hi vọng từ nay về sau,hắn và Vũ Thần có thể bình tĩnh sống.

“Xin mời, Chu phu nhân, Chu tiên sinh.” Hà luật sư thay mặt hắn nói.

Tiêu Mỹ Châu cùng Chu Bá Tinh vô cùng bất đắc dĩ đứng lên.

Trước khi rời đi,bà oán hận nguyên rủa bọn họ, “Các ngươi là gian phu dâm phụ,đừng tưởng rằng ta không biết các ngươi đã làm chuyện tốt gì.Ta sẽ đi kiện các người,đồng mưu hại chết cha mình,đoạt gia sản cướp đoạt vợ mẹ kể !”

Tiêu Mỹ Châu đưa theo con trai rời khỏi phòng luật sư Hà.

“Từ Uy. . . . .” Hạ Vũ Thần lo lắng nhìn hắn.

“Đừng để ý tới bà ta,anh sẽ không bị bà ấy quật ngã .” Hắn cầm tay cô.

“Ừ.” Cô cầm ngược lại tay hắn.

“Hà luật sư,cổ quyền công ty,ta nghĩ ủy thác anh tìm người có hứng thú kinh doanh để bán,điều kiện đầu tiên là không thể giải tán công ty,đó là tâm huyết cả đời cha ta.” Tiêu Từ Uy nói.

“Đúng vậy,tôi biết.”

“Sau khi bán,tôi muốn dùng một nửa quyền cho hội từ thiện,một nửa khác tôi hi vọng lấy danh nghĩa bố tôi thành lập một quỹ dành cho học sinh,giúp những đứa bé gia cảnh nghèo khó không thể đi học.”

“Đây không phải chuyện có ý nghĩa bình thường,tôi nghĩ nếu Tiêu lão ở dưới đất có biết,nhất định cũng sẽ rất đồng ý phương pháp xử lý của anh.”Hà luật sư gật đầu khen ngợi.

Tiêu Từ Uy cười khỏ, “Hi vọng như thế.”

Không phải là hắn bất hiếu,mà hắn thật không hứng thú với công việc làm ăn,không bằng tặng cho người có năng lực tiếp tục kinh doanh,hơn nữa phát dương quang đại,còn đỡ hơn bại trong tay hắn!

“Thật xin lỗi,tôi có yêu cầu quá đáng, có thể xin nghe ta nói,chỉ cần một chút cũng được.” Lẳng lẳng ngồi bên cạnh Hạ Vũ Thần đột nhiên lên tiếng.

“Vũ Thần?”

“Hạ tiểu thư xin nói.”

“Về phòng ốc,”Di viên” có thể không bán không?”

“Vũ Thần,tại sao em . . . .anh chưa nói muốn bán!” Hấn làm sao có thể bán đi”Di Viên” .Nơi chứa đầy hồi ức của mẹ và bố hấn,với lại đó cũng là nơi hấn gặp Vũ Thần,hấn cả đời cũng không quên điều này.

“Bởi vì”Di Viên” có ý nghĩa quan trọng với em.” Trên mặt cô mang theo nụ cười nhạt,một tay phủ lên bụng mình, “Em hy vọng con chúng ta có thể lớn lên ở nơi đó.”

Tiêu Từ Uy kinh ngạc há to miệng, về mặt rất buồn cười.”Em nói,em . . . . mang thai?”

Hạ Vũ Thần gật đầu, “Ngày hôm qua em đã đến bệnh viện kiểm tra,bảo bối của chúng ta đã có sáu tuần.”

“Wow! Thật tốt quá, anh muốn làm cha!” Tiêu Từ Uy cao hứng nhảy lên.

Con! Hấn và Vũ Thần đã có con,điều này thật quá tuyệt vời!

“Chúc mừng hai người!” Hà luật sư chúc mừng bọn họ, “Về chuyện phòng ốc quyền xử lý vẫn thuộc về các người,hiện tại,ta phải giúp hai người chuẩn bị giấy tờ.”

“Giấy tờ?”

“Kết hôn!”

Bởi vì ứng với tập tục,chiu tang trong trăm ngày có thể kết hôn,nếu không phải chờ thêm ba năm mới có thể bàn về kết hôn.

Vì suy nghĩ cho đứa con trong bụng Hạ Vũ Thần,Tiêu Từ Uy lập tức làm giấy kết hôn,cũng không thể để cô không có danh phận gì đi theo hấn,hấn cũng không muốn con của hấn trở thành con riêng.

Cho nên bọn họ chỉ tới làm giấy chứng nhận,chứ không tổ chức tiệc đãi khách.

Hai người một thân trang phục thoải mái,tay trong tay đi ra khỏi tòa án.

“Thực xin lỗi không thể cho em một hôn lễ ra dáng,ngay cả áo cưới cũng không có,thậm chí cũng không chụp hình kết hôn, mà anh còn là nhiếp ảnh gia đây!” Tiêu Từ Uy tự giễu nói

Hạ Vũ Thần đưa tay lên môi hấn hấn, “Em cái gì cũng không muốn, chỉ cần có anh là đủ rồi.”

“Còn có tiểu bảo bối chúng ta.” Hấn cười ôm cô vào trong ngực. Từ nay về sau,cô chính là vợ của Tiêu Từ Uy này!

“Ừ,còn có cục cưng chúng ta.” Cô vỗ nhẹ lên bụng, mỉm cười hạnh phúc .

“Đáng tiếc bố nhìn không thấy.” Đây là tiếc nuối của hấn cũng là tiếc nuối của ba hấn .

“Biết,ba ba ở trên sẽ thấy chúng ta một nhà ba người sống vui vẻ,ông ấy sẽ vĩnh viễn sống trong lòng chúng ta,cùng chúng ta ở chung một chỗ,ông ấy sẽ không cô đơn.” Cô không phải đang an ủi hấn,cô rất tin .

“Không sai,chúng ta sẽ sinh một tá tiểu mao đầu cùng tiểu bướng bình,để em không nhàn rỗi!” Thật một ý kiến hay làm sao?

“Anh điên ư?” Hạ Vũ Thần cười cười đẩy hấn, “Một tá? Anh xem em là heo mẹ sao? Nuôi trẻ cần rất nhiều tiền!”

“Yên tâm,mặc dù anh rất nghèo,nhưng anh sẽ cố gắng làm việc,tuyệt sẽ không để bà xã heo cùng Tiểu Trư ăn đói mặc rách,anh lấy đầu anh bảo đảm!”

“Anh mới là ông xã heo!” Mặc dù hấn nói những lời đó giống như đang nói giỡn nhưng cô vẫn cảm động rơi nước mắt,mặc cho hấn làm sao an ủi hoặc đùa bỡn trêu chọc cô, nước mắt cũng ngăn không được.

Cuối cùng hấn không thể làm gì khác hơn ôm cô vào trong ngực để cô khóc cho đã.

“Anh yêu em,bà xã.”

“Em cũng yêu anh,ông xã.”

Bọn họ ngẩng đầu nhìn về phía trời xanh,đón nhận tương lai tốt đẹp sắp tới.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hoa Lệ Mạo Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

